

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	
บทสรุปผู้บริหาร	ก
สถานการณ์ตลาดแรงงานจังหวัดหนองบัวลำภู	1
1. โครงสร้างประชากร วัยแรงงาน และกำลังแรงงาน	1
2. โครงสร้างการจ้างงาน	2
2.1 จำนวนผู้มีงานทำ จำแนกตามระดับการศึกษา	2
2.2 โครงสร้างการว่างงาน	3
2.3 สถานการณ์การจ้างแรงงาน	4
3. สถานการณ์ด้านอุปสงค์ (Demand) ของตลาดแรงงานในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ	7
3.1 ผลการสำรวจข้อมูลอุปสงค์แรงงานในเชิงปริมาณ	7
3.2 ผลการสำรวจข้อมูลอุปสงค์แรงงานในเชิงคุณภาพ	16
4. สถานการณ์ด้านอุปทาน (Supply) ของตลาดแรงงานในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ	19
4.1 ผลการสำรวจข้อมูลอุปทานแรงงานในเชิงปริมาณ	19
4.2 ผลการสำรวจข้อมูลอุปทานแรงงานในเชิงคุณภาพ	23

คำนำ

ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2556 กระทรวงแรงงานได้ให้แต่ละจังหวัดดำเนินการสำรวจข้อมูลการผลิตกำลังแรงงาน (Supply) ในสถานศึกษาตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาที่ 3 ขึ้นไป ทุกแห่งในจังหวัดรวมถึงโรงเรียนขยายโอกาส และสำรวจความต้องการด้านแรงงาน (Demand) ในทุกประเภทอุตสาหกรรมที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 1 คนขึ้นไป และนำข้อมูลที่ได้จากการสำรวจมาบันทึกข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์ แล้วนำมาวิเคราะห์ ประมวลและวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อใช้ประโยชน์ในการเป็นแนวทางในการวางแผนการบริหารจัดการ การพัฒนากำลังคนของทุกภาคส่วนให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานและเพียงพอต่อความต้องการของทุกกลุ่มอุตสาหกรรม พร้อมทั้งเตรียมแรงงานให้มีศักยภาพรองรับการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจภายในประเทศ เพื่อก้าวสู่โลกของการทำงานและการแข่งขันอย่างมีคุณภาพทั้งในระดับประเทศและระดับภูมิภาค

สำนักงานแรงงานจังหวัดหนองบัวลำภู ขอขอบคุณหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่สนับสนุนข้อมูล สถานศึกษา สถานประกอบการ หน่วยงานภาครัฐและเอกชนผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและที่เกี่ยวข้องที่ให้ความร่วมมือในการสำรวจข้อมูลอุปสงค์อุปทานกำลังคนจังหวัดหนองบัวลำภูให้สำเร็จ ลุล่วงตามวัตถุประสงค์ และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลอุปสงค์อุปทานกำลังคนจังหวัดหนองบัวลำภู ปีงบประมาณ พ.ศ.2556 จะเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและผู้สนใจทั่วไปได้ใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาและใช้แรงงานอย่างมีจุดมุ่งหมายตรงกับความต้องการของตลาดแรงงานของจังหวัดต่อไป

สำนักงานแรงงานจังหวัดหนองบัวลำภู
กันยายน 2556

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	
บทสรุปผู้บริหาร	ก
สถานการณ์ตลาดแรงงานจังหวัดหนองบัวลำภู	1
1. โครงสร้างประชากร วัยแรงงาน และกำลังแรงงาน	1
2. โครงสร้างการจ้างงาน	2
2.1 จำนวนผู้มีงานทำ จำแนกตามระดับการศึกษา	2
2.2 โครงสร้างการว่างงาน	3
2.3 สถานการณ์การจ้างแรงงาน	4
3. สถานการณ์ด้านอุปสงค์ (Demand) ของตลาดแรงงานในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ	7
3.1 ผลการสำรวจข้อมูลอุปสงค์แรงงานในเชิงปริมาณ	7
3.2 ผลการสำรวจข้อมูลอุปสงค์แรงงานในเชิงคุณภาพ	16
4. สถานการณ์ด้านอุปทาน (Supply) ของตลาดแรงงานในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ	19
4.1 ผลการสำรวจข้อมูลอุปทานแรงงานในเชิงปริมาณ	19
4.2 ผลการสำรวจข้อมูลอุปทานแรงงานในเชิงคุณภาพ	23

บทสรุปผู้บริหาร

ปัจจัยสำคัญประการหนึ่งในการพัฒนาเศรษฐกิจระดับจังหวัดให้เติบโตสามารถแข่งขันได้ คือ คุณภาพของแรงงาน ซึ่งในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา สิ่งที่มีผู้ประกอบการยังเผชิญอยู่ คือ คุณภาพหรือความสามารถของแรงงานที่มีอยู่ในจังหวัดไม่ตรงกับความต้องการของภาคการผลิตและบริการ ทำให้ไม่สามารถทำการผลิตได้เต็มประสิทธิภาพ บางจังหวัดอาจจะมีกำลังคนที่มีคุณภาพแต่เนื่องจากถูกแข่งขันโดยจังหวัดใกล้เคียงหรือภูมิภาคอื่น ๆ ที่มีระดับการพัฒนาที่สูงกว่ามากทำให้เกิดภาวะการไหลออกของแรงงานจากจังหวัดหนึ่งไปยังจังหวัดอื่นๆ จนเกิดปัญหาการขาดแคลนแรงงานจำนวนมากและไม่เพียงพอสำหรับการขยายตัวของอุตสาหกรรมในจังหวัด รวมทั้งคุณภาพของกำลังคนที่ผลิตจากสถาบันการศึกษายังไม่สอดคล้องกับความต้องการของอุตสาหกรรม ซึ่งส่งผลทำให้เกิดความไม่สมดุลของกำลังคนกับความต้องการใช้ของจังหวัด

ประกอบกับจากนโยบายเร่งด่วนของรัฐบาลที่ดำเนินการให้แรงงานมีรายได้เป็นวันละไม่น้อยกว่า 300 บาท ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2556 จนถึงปี 2558 ซึ่งจากการปรับเปลี่ยนรูปแบบการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำดังกล่าว ส่งผลกระทบต่อต้นทุนของสถานประกอบการขนาดกลางและขนาดเล็กที่อาจต้องลดการจ้างงาน ปิดกิจการ เกิดการชะลอการลงทุนในพื้นที่ที่ขาดโครงสร้างพื้นฐาน การขาดแคลนแรงงานในบางพื้นที่ ดังนั้นเพื่อให้ทราบถึงข้อมูลความต้องการแรงงานและการขาดแคลนแรงงานของสถานประกอบการของจังหวัดที่ถูกต้องครบถ้วน และทันต่อเหตุการณ์ สามารถเตรียมกำลังคนของจังหวัดและประเทศให้สอดคล้องกับความต้องการของภาคเศรษฐกิจต่างๆ เพื่อยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของจังหวัดและประเทศ สำนักงานแรงงานจังหวัดหนองบัวลำภูจึงได้จัดทำรายงานการวิเคราะห์ข้อมูลอุปสงค์และอุปทานแรงงานจังหวัดหนองบัวลำภู โดยวิธีการสุ่มตัวอย่าง (Random Sampling) จำนวน 173 ตัวอย่าง จากสถานประกอบการในจังหวัดทั้งหมด 432 แห่ง แบ่งขนาดสถานประกอบการเป็น 4 ขนาดคือ 1) สถานประกอบการขนาดเล็กมาก (ลูกจ้าง 1-10 คน) 2) สถานประกอบการขนาดเล็ก (ลูกจ้าง 11-50 คน) 3) สถานประกอบการขนาดกลาง (ลูกจ้าง 51-200 คน) 4) สถานประกอบการขนาดใหญ่ (ลูกจ้างตั้งแต่ 201 คนขึ้นไป) ซึ่งครอบคลุมสถานประกอบการจำนวน 28 สาขา และสำรวจข้อมูลการผลิตกำลังแรงงานจากสถานศึกษาในจังหวัดที่เปิดการสอนตั้งแต่มัธยมศึกษาปีที่ 3 ขึ้นไปทุกแห่งในจังหวัด (รวมโรงเรียนขยายโอกาส) จำนวน 82 แห่ง

ซึ่งจากการจัดทำรายงานการวิเคราะห์ข้อมูลอุปสงค์และอุปทานแรงงานจังหวัดหนองบัวลำภู สรุปผลได้ดังนี้

1. โครงสร้างประชากร ประชากรวัยแรงงานและกำลังแรงงาน

ปี 2555 จังหวัดหนองบัวลำภูมีจำนวนประชากรทั้งสิ้น 5.04 แสนคน เป็นประชากรในวัยแรงงาน 4.28 แสนคน เป็นกำลังแรงงานรวม 2.99 แสนคนหรือร้อยละ 69.96 ของประชากรในวัยแรงงานทั้งหมด และเป็นผู้มีงานทำจำนวน 2.97 แสนคน หรือ ร้อยละ 99.35 ของผู้อยู่ในกำลังแรงงานทั้งหมด

2. โครงสร้างการจ้างงาน

แรงงานส่วนใหญ่ทำงานในภาคเกษตร จำนวน 186,027 คน หรือร้อยละ 62.5 ส่วนผู้ทำงานนอกภาคเกษตรกรรมมีจำนวน 111,382 คน โดยส่วนใหญ่ทำงานในสาขาการขายส่งการขายปลีก การซ่อมแซมรถยนต์ รถจักรยานยนต์ จำนวน 36,452 คน หรือร้อยละ 12.3 รองลงมาได้แก่ การผลิตจำนวน 18,309 คน (ร้อยละ 6.2) สาขาการก่อสร้าง 13,437 คน (ร้อยละ 4.5) สาขาการบริหารราชการและการป้องกันประเทศจำนวน 10,360 คน (ร้อยละ 3.5) และสาขาการศึกษา 9,036 คน (ร้อยละ 3.0)

3. สถานการณ์ด้านอุปสงค์ (Demand) ของตลาดแรงงานในเชิงปริมาณและคุณภาพ

3.1 ผลการสำรวจข้อมูลอุปสงค์อุปทานแรงงานในเชิงปริมาณ

1) จำนวนผู้ทำงานทั้งหมดจากการสำรวจข้อมูลสถานประกอบการ 173 แห่ง ใน 28 สาขาอุตสาหกรรมในจังหวัดหนองบัวลำภู พบว่า ในปี 2555 มีผู้ทำงานจำนวนรวมทั้งสิ้น 7,850 ราย เป็นชาย 5,047 ราย (ร้อยละ 64.30) หญิง 2,803 ราย (ร้อยละ 35.70) ทั้งนี้ผู้ทำงานส่วนใหญ่เป็นกลุ่มแรงงานกึ่งฝีมือมากที่สุด จำนวน 3,427 ราย (ร้อยละ 43.66) รองลงมาได้แก่กลุ่มแรงงานฝีมือ 2,465 ราย (ร้อยละ 31.40) และกลุ่มแรงงานไร้ฝีมือ 995 ราย (ร้อยละ 12.68) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายกิจการ พบว่า กิจการที่มีผู้ทำงานมากที่สุดได้แก่ กิจการค้าส่ง ค้าปลีก โดยมีผู้ทำงานอยู่ถึง 1,711 ราย (ร้อยละ 21.79 ของจำนวนผู้มีงานทำทั้งหมด) รองลงมาได้แก่กิจการสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม 1,552 ราย (ร้อยละ 19.77) และกิจการอาหารและอาหารสัตว์ 1,157 ราย

2) การเข้าออกงานของแรงงานพบว่า มีการรับแรงงานใหม่ทั้งสิ้น 2,257 ราย โดยเป็นการรับเข้าทำงานเพื่อทดแทนแรงงานเก่าที่ออกไป จำนวน 2,036 ราย (ร้อยละ 90.21) และรับเข้าทำงานในตำแหน่งงานใหม่ที่ขยายเพิ่ม 221 ราย (ร้อยละ 9.79) เมื่อพิจารณาตามรายกิจการ พบว่า กิจการที่มีการรับแรงงานเข้าทำงานมากที่สุดได้แก่ กิจการสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม โดยรับแรงงานเข้าทำงานจำนวน 1,023 ราย รองลงมาได้แก่กิจการค้าส่ง ค้าปลีก 333 ราย และกิจการยานยนต์และชิ้นส่วน 279 ราย ตามลำดับ

การออกจากงานของแรงงานพบว่า กมีแรงงานที่ออกจากงานรวมทั้งสิ้น 2,318 ราย โดยส่วนใหญ่ 2,311 ราย (ร้อยละ 99.70) เป็นการลาออกของพนักงาน ทั้งนี้เมื่อจำแนกเป็นรายกิจการแล้ว พบว่ากิจการที่มีการออกจากงานมากที่สุด ได้แก่กิจการสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม โดยมีการออกจากงานมากถึง 1,123 ราย (ร้อยละ 48.45) รองลงมาได้แก่กิจการค้าส่ง ค้าปลีก 367 ราย (ร้อยละ 15.83) และกิจการยานยนต์และชิ้นส่วน 177 ราย (ร้อยละ 7.64)

3.2 ผลการสำรวจข้อมูลอุปสงค์แรงงานในเชิงคุณภาพ

1) อัตราเงินเดือน พบว่า แรงงานไร้ฝีมือ ในกิจการที่ได้เงินเดือนต่ำสุด คือ กิจการอาหารและอาหารสัตว์ เริ่มต้นที่ 4,275 บาทต่อเดือน ส่วนกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ/ผู้บริหาร กิจการที่ได้รับเงินเดือนสูงสุด คือ กิจการโรงพยาบาล บริการสุขภาพ เดือนละ 17,351 บาท

2) ความต้องการของผู้ประกอบการเกี่ยวกับความรู้และทักษะของแรงงาน พบว่า สถานประกอบการต้องการแรงงานที่มีความรู้ความเข้าใจในธุรกิจมากที่สุด ร้อยละ 99.76 และต้องการแรงงานที่มีทักษะในการทำงานร่วมกับผู้อื่นมากที่สุด ร้อยละ 99.70 ส่วนความต้องการด้านคุณลักษณะ พบว่าผู้ประกอบการต้องการแรงงานที่มีความรับผิดชอบในงาน มีความอดทนต่อความกดดัน มีความสามารถในการเรียนรู้งาน และซื่อสัตย์และมีจรรยาบรรณ

4. สถานการณ์การด้านอุปทาน (Supply) ของตลาดแรงงานในเชิงคุณภาพและปริมาณ

4.1 ผลการสำรวจข้อมูลอุปทานแรงงานเชิงปริมาณ ปี 2555

จากการสำรวจข้อมูลสถานศึกษาในจังหวัดหนองบัวลำภู 82 แห่ง (โรงเรียนที่เปิดการเรียนการสอนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ถึงระดับอุดมศึกษา รวมทั้งโรงเรียนขยายโอกาส) พบว่า สถานศึกษาของรัฐมีจำนวน 78 แห่ง และสถานศึกษาเอกชน 4 แห่ง โดยแยกเป็นโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 60 แห่ง ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 10 แห่ง ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) จำนวน 3 แห่ง ระดับอุดมศึกษา ปริญญาตรี-ปริญญาเอก จำนวน 5 แห่ง

เมื่อจำแนกผู้สำเร็จการศึกษาตามระดับการศึกษา พบว่า มีผู้สำเร็จการศึกษาทั้งหมด จำนวน 7,116 คน ผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมากที่สุด จำนวน 3,989 คน รองลงมาได้แก่ ผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 1,953 คน ผู้สำเร็จการศึกษาระดับอุดมศึกษา (ปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก) จำนวน 581 คน ผู้สำเร็จการศึกษา ปวช. และปวส. จำนวน 593 คน

เมื่อจำแนกตามสาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา พบว่า ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สาขาที่มีผู้สำเร็จการศึกษามากที่สุด คือสาขาพาณิชยกรรม/บริหารธุรกิจ จำนวน 260 คน ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สาขาที่มีผู้สำเร็จการศึกษามากที่สุด คือ สาขาพาณิชยกรรม/บริหารธุรกิจ จำนวน 99 คน ในระดับปริญญาตรี พบว่าผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชา พาณิชยกรรม บริหารธุรกิจ เศรษฐศาสตร์ จำนวน 113 คน ในระดับปริญญาโท พบว่าสาขาที่ผู้สำเร็จการศึกษามากที่สุดคือ สาขาการรัฐศาสตร์ จำนวน 97 คน

4.2 ผลการสำรวจข้อมูลอุปทานแรงงานในเชิงคุณภาพ

แนวโน้มด้านการผลิตบุคลากรของสถาบันการศึกษา พบว่า ในระดับการศึกษามัธยมศึกษา ส่วนใหญ่มีนโยบาย ในการรับเพิ่มนักศึกษา ร้อยละ 77 ส่วนระดับอาชีวศึกษาและระดับอุดมศึกษา มีนโยบายในการเพิ่มจำนวนนักศึกษา ร้อยละ 100 หากพิจารณาถึงปัจจัยสำคัญที่สุดในการพิจารณาเพื่อพัฒนาด้านการผลิตบุคลากร พบว่า ในสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษา ส่วนใหญ่ร้อยละ 70 ผลิตบุคลากรตามนโยบายของภาครัฐ/ต้นสังกัด ส่วนระดับอาชีวศึกษา ร้อยละ 100 ผลิตบุคลากรตามความต้องการของตลาดแรงงาน และระดับอุดมศึกษา ร้อยละ 50 ผลิตบุคลากรตามความต้องการของตลาดแรงงาน

สถานการณ์ตลาดแรงงานจังหวัดหนองบัวลำภู

ปัจจุบันประเทศไทยต้องเผชิญกับสังคมของโลกที่เปลี่ยนแปลงไป มีการแข่งขันกันด้านการค้ากันอย่างรุนแรง และมีความสลับซับซ้อนมาก ทั้งในระดับทวีปและพหุภาคี ประกอบกับในปี 2558 จะมีการรวมกลุ่มประชาคมอาเซียน มีการปรับกฎกติกาต่างๆ มากขึ้น มีการพัฒนาสู่เศรษฐกิจที่ใช้เทคโนโลยีและความรู้เป็นฐานในการพัฒนา ซึ่งทรัพยากรมนุษย์นั้นเป็นปัจจัยหลักที่ช่วยเพิ่มขีดความสามารถทางการแข่งขันของประเทศได้ ดังนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องให้ความสำคัญกับกำลังคนที่มีอยู่ ณ ปัจจุบัน และการผลิตกำลังคนในอนาคต เพื่อให้สามารถตอบสนองต่อความต้องการของประเทศได้อย่างแท้จริง

สำหรับการพัฒนาในระดับจังหวัดมีปัจจัยสำคัญประการหนึ่ง ที่ทำให้ภาวะเศรษฐกิจเติบโตสามารถแข่งขันในระดับจังหวัด ระดับประเทศ และกลุ่มประเทศประชาคมอาเซียนได้ คือ คุณภาพของแรงงาน ซึ่งในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา สิ่งผู้ประกอบการยังเผชิญอยู่ คือ คุณภาพหรือความสามารถของแรงงานที่มีอยู่ในจังหวัดไม่ตรงกับความต้องการของภาคการผลิตและบริการ ทำให้ไม่สามารถทำการผลิตได้เต็มประสิทธิภาพ บางจังหวัดอาจจะมีกำลังคนที่มีคุณภาพแต่เนื่องจากถูกแข่งขันโดยจังหวัดใกล้เคียงหรือภูมิภาคอื่น ๆ ที่มีระดับการพัฒนาที่สูงกว่ามากทำให้เกิดภาวะการไหลออกของแรงงานจากจังหวัดหนึ่งไปยังจังหวัดอื่นๆ จนเกิดปัญหาการขาดแคลนแรงงานจำนวนมากและไม่เพียงพอสำหรับการขยายตัวของอุตสาหกรรมในจังหวัด รวมทั้งคุณภาพของกำลังคนที่ผลิตจากสถาบันการศึกษายังไม่สอดคล้องกับความต้องการของอุตสาหกรรม ซึ่งส่งผลทำให้เกิดความไม่สมดุลของกำลังคนกับความต้องการใช้ของจังหวัด

ดังนั้น เพื่อพัฒนาคุณภาพแรงงานของจังหวัดซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ จังหวัดหนองบัวลำภู จึงจำเป็นต้องมีฐานข้อมูลด้านกำลังคนของจังหวัดที่เป็นปัจจุบันเพื่อใช้ในการติดตามสถานการณ์ตลาดแรงงาน การศึกษาสมดุลงระหว่างอุปสงค์และอุปทานแรงงานของประเทศ การแก้ไขปัญหาการว่างงาน การขาดแคลนแรงงาน อีกทั้งช่วยเพิ่มผลิตภาพแรงงานอีกด้วยตลอดจนเป็นการเตรียมพร้อมด้านการวางแผนการพัฒนากำลังคนของจังหวัดให้สอดคล้องกับความต้องการของภาคเศรษฐกิจต่าง ๆ และนำไปสู่การยกระดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศและระดับภูมิภาค โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเตรียมพร้อมเข้าสู่ตลาดแรงงานในภูมิภาคเอเชียและการเป็นประชาคมอาเซียน (AC) ในปี พ.ศ. 2558

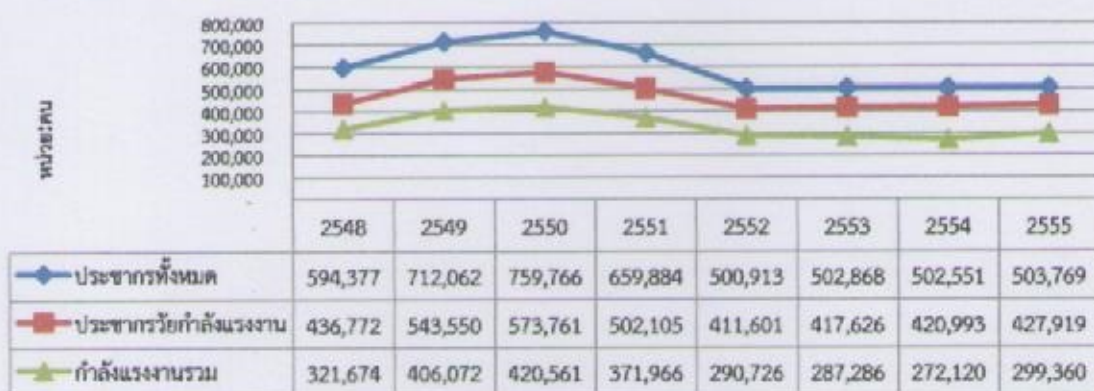
1. โครงสร้างประชากร ประชากรวัยแรงงาน และกำลังแรงงาน

จากการดำเนินการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยผลการสำรวจข้อมูลภาวะการทำงานของประชากรจังหวัดหนองบัวลำภูของสำนักงานสถิติแห่งชาติไตรมาส 1-4 ของปี 2555 พบว่ามีจำนวนประชากรรวมทั้งสิ้น 5.04 แสนคน โดยเป็นประชากรในวัยแรงงานจำนวน 4.28 แสนคน ในจำนวนนี้เป็นกำลังแรงงานรวมจำนวน 2.99 แสนคน (คิดเป็นร้อยละ 69.96) โดยเป็นผู้มีงานทำจำนวน 2.97 แสนคน (คิดเป็นร้อยละ 99.35 ของผู้อยู่ในกำลังแรงงานทั้งหมด) ซึ่งเมื่อพิจารณาแนวโน้มจำนวนประชากรตั้งแต่ปี 2548-2555 พบว่า ในช่วงปี 2550-2552 จำนวนประชากรมีอัตราการเปลี่ยนแปลงสูงสุด ลดลงเฉลี่ยปีละ ร้อยละ 23 และจากช่วงปี 2553-2555 จำนวนประชากรทั้งหมดในแต่ละปีมีอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งโดยภาพรวมแล้วจำนวนประชากรในวัยแรงงานและกำลังแรงงานรวมปรับตัวในลักษณะที่ใกล้เคียงกัน ดังแสดงในแผนภาพที่ 1

นอกจากนี้ยังพบว่า ในช่วงปี 2553-2555 จำนวนกำลังแรงงานรวมมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นมาโดยตลอด ยกเว้นในปี 2550-2551 มีจำนวนกำลังแรงงานลดลงโดยเฉพาะในปี 2551 ลดลงจากปี 2552 ประมาณ 48,595 คน และเริ่มมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นในปี 2552 ถึงปี 2555 โดยในปี 2555 มีจำนวนกำลังแรงงานรวมประมาณ 2.99 แสนคน เพิ่มขึ้นจากปี 2554 ประมาณ 27,240 คน หรือร้อยละ 10.01

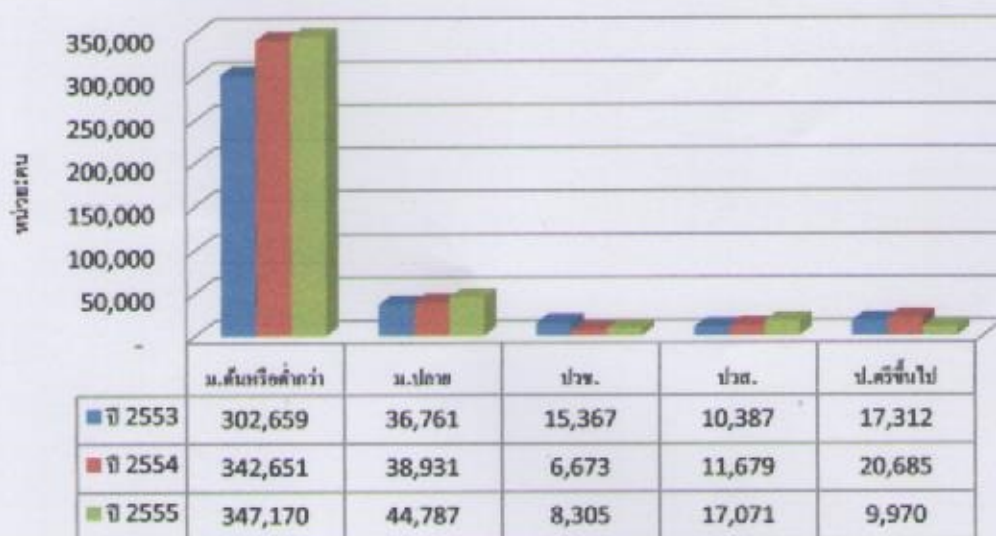
แผนภาพที่ 1 จำนวนประชากร ประชากรในวัยแรงงาน และกำลังแรงงาน ปี 2548-2555

หมายเหตุ: ข้อมูลปี 2555 เป็นข้อมูลประมาณการจากข้อมูลของสำนักงานสถิติแห่งชาติไตรมาส 1-4 ปี 2555

เมื่อพิจารณาถึงจำนวนกำลังแรงงานในแต่ละระดับการศึกษา เฉลี่ย 4 ไตรมาส ปี 2553-2555พบว่า ในระดับต่ำกว่าประถมศึกษา มีจำนวนกำลังแรงงานเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมาคือ กำลังแรงงานในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้นระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับอุดมศึกษาตามลำดับ โดยในปี 2555 มีกำลังแรงงานในระดับต่ำกว่าชั้นมัธยมต้นจำนวนเฉลี่ย 347,170 คน มัธยมศึกษาตอนปลาย 44,787 คน และปริญญาตรีขึ้นไป 9,970 คน ตามลำดับ (แผนภาพที่ 2)

แผนภาพที่ 2 จำนวนกำลังแรงงาน จำแนกตามระดับการศึกษา เฉลี่ย 4 ไตรมาส ปี 2553-2555

2. โครงสร้างการจ้างงาน

2.1 จำนวนผู้มีงานทำ จำแนกตามระดับการศึกษา

ในช่วงปี 2548-2555 ภาวะการจ้างงานส่วนใหญ่มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นในทุกระดับการศึกษา โดยในปี 2555 ระดับการศึกษาที่มีอัตราการเพิ่มขึ้นของจำนวนผู้มีงานทำมากที่สุด คือ ระดับประถมศึกษา มีจำนวนผู้มีงานทำประมาณ 123,622 คน คิดเป็นร้อยละ 32.12 เมื่อเทียบกับปี 2554 รองลงมา คือ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีจำนวนผู้มีงานทำประมาณ 100,913 คน คิดเป็นร้อยละ 10.29 และมัธยมศึกษาตอนต้นมีจำนวนผู้มีงานทำประมาณ 59,364 คน คิดเป็นร้อยละ 38.91 ตามลำดับ ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนผู้มีงานทำ จำแนกตามระดับการศึกษา เฉลี่ย 4 ไตรมาส ปี 2548-2555

(หน่วย: คน)

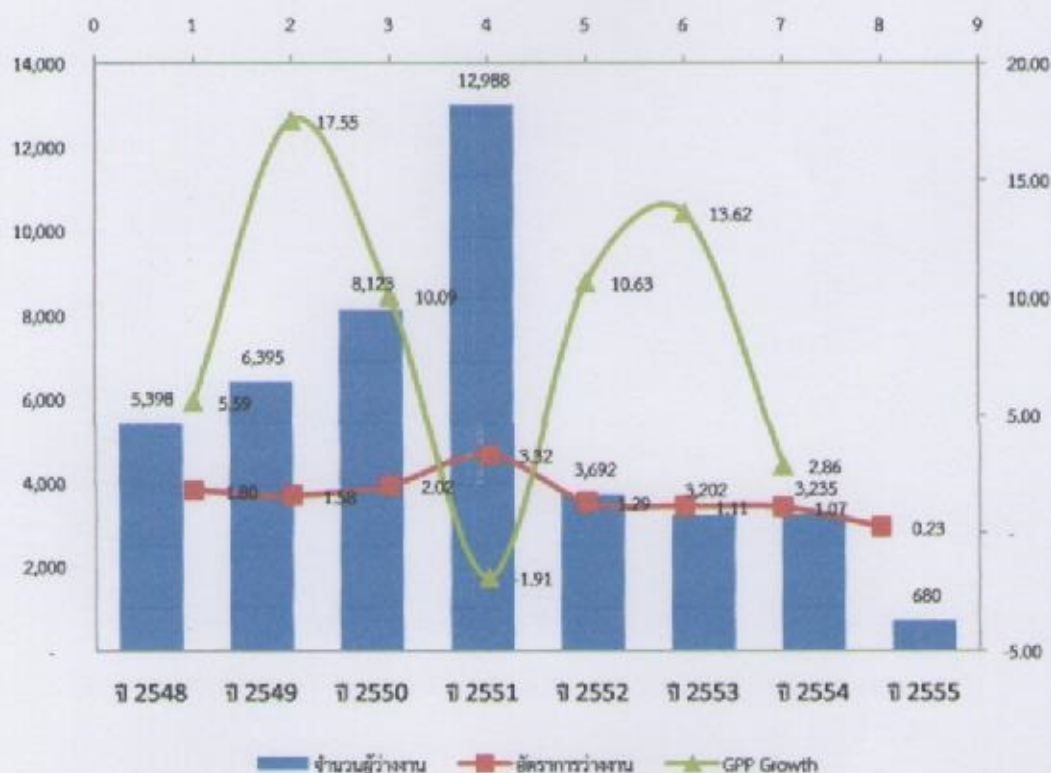
ระดับการศึกษา	2548	2549	2550	2551	2552	2553	2554	2555
ไม่มีการศึกษา	2,333	4,054	5,279	1,832	2,497	4,077	2,676	1,967
ต่ำกว่าประถมศึกษา	115,624	157,620	141,478	140,190	113,419	107,829	91,501	82,459
ประถมศึกษา	101,511	123,203	123,345	117,391	109,191	90,470	93,564	98,255
มัธยมศึกษาตอนต้น	43,019	57,253	50,173	42,521	52,256	53,732	44,095	48,839
มัธยมศึกษาตอนปลาย	28,822	34,287	35,392	36,237	36,061	35,078	35,797	33,980
อุดมศึกษา	19,922	23,825	37,092	46,588	36,601	29,725	28,441	31,908
อื่น ๆ	20	-	-	-	-	-	-	-
ไม่ทราบ	341	59	54	-	-	-	-	-
รวม	311,592	400,301	392,814	384,759	350,025	320,910	296,074	297,409

ที่มา: ข้อมูลการสำรวจภาวะการทำงานของประชากร, สำนักงานสถิติแห่งชาติ

2.2 โครงสร้างการว่างงาน

ในปี 2548 จังหวัดหนองบัวลำภู มีผู้ว่างงาน จำนวน 5,398 คน และตั้งแต่ปี 2549-2551 จำนวนผู้ว่างงานในจังหวัดหนองบัวลำภูมีจำนวนเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จากจำนวน 6,395 คน เป็น 12,988 คน โดยในปี 2551 มีจำนวนผู้ว่างงานสูงสุด ส่วนในปี 2552 จำนวนผู้ว่างงานลดลงมาก เนื่องจากมีสถานประกอบกิจการขนาดใหญ่ ได้เปิดดำเนินการธุรกิจและมีความต้องการแรงงานจำนวนมาก ส่งผลให้จำนวนผู้ว่างงานของจังหวัดหนองบัวลำภู ลดลงมาอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำและคงที่ตั้งแต่ปี 2552 เป็นต้นมา ปัจจัยสำคัญที่ส่งผลผู้ว่างงานลดลงเนื่องจากอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของจังหวัดขยายตัวทุกปี จากที่หดตัวร้อยละ -1.91 ในปี 2551 มาเป็นขยายตัวร้อยละ 10.63 ในปี 2552 และขยายตัวต่อเนื่องถึงปี 2554 ร้อยละ 2.86 สำหรับแนวโน้มของจำนวนผู้ว่างงานในจังหวัดหนองบัวลำภู ยังคงมีแนวโน้มลดลงเรื่อยๆ จากการขยายตัวของการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของจังหวัดที่มีการลงทุนของสถานประกอบกิจการประเภทค้าปลีกค้าส่งขนาดใหญ่ และการขยายตัวของอุตสาหกรรมการผลิตขนาดใหญ่ในจังหวัดที่มีความต้องการแรงงานเพิ่มเพื่อรองรับการขยายกิจการ แต่อย่างไรก็ตามปัจจัยที่อาจส่งผลกระทบต่อจำนวนผู้ว่างงานคือ ผลกระทบจากภาวะเศรษฐกิจที่ชะลอตัวทั้งในประเทศและต่างประเทศประกอบกับค่าเงินบาทที่แข็งค่าขึ้น ราคาน้ำมันที่สูงขึ้น ส่งผลกระทบต่อต้นทุนการผลิตของผู้ประกอบการ (แผนภาพที่ 3)

แผนภาพที่ 3 จำนวนผู้ว่างงาน อัตราการว่างงาน ปี 2548-2555 และอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจ
จังหวัดหนองบัวลำภู (GPP Growth) ปี 2548-2553

ที่มา: ข้อมูลการสำรวจภาวะการทำงานของประชากร เฉลี่ย 4 ไตรมาส, สำนักงานสถิติแห่งชาติ
ข้อมูล GPP จากสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

2.3 สถานการณ์การจ้างแรงงาน

1) จำแนกตามอุตสาหกรรม

ในปี 2555 มีแรงงานอยู่ในภาคเกษตรกรรมจำนวน 186,027 คน คิดเป็นร้อยละ 62.5 ของผู้
มีงานทำทั้งหมด ส่วนผู้ทำงานนอกภาคเกษตรกรรมมีจำนวน 111,382 คน คิดเป็นร้อยละ 37.5 ของผู้
มีงานทำทั้งหมด โดยกลุ่มผู้ทำงานนอกภาคเกษตรกรรมจะทำงานในสาขาการขนส่ง การขายปลีก การซ่อมแซมยาน
ยนต์ รถจักรยานยนต์ ของใช้ส่วนบุคคล และของใช้ในครัวเรือน สูงสุดมีจำนวน 36,452 คน คิดเป็นร้อยละ 12.3
ของผู้ทำงานนอกภาคเกษตรกรรมทั้งหมด รองลงมาคือการผลิตจำนวน 18,309 คน (ร้อยละ 6.2)
สาขาการก่อสร้าง 13,437 คน (ร้อยละ 4.5) สาขาการบริหารราชการและการป้องกันประเทศจำนวน 10,360 คน
(ร้อยละ 3.5) และสาขาการศึกษา 9,036 คน (ร้อยละ 3.0)

ตารางที่ 2 จำนวนผู้มีงานทำของจังหวัดหนองบัวลำภู และสัดส่วนร้อยละในปี 2555 จำแนกตาม
อุตสาหกรรม

รายการอุตสาหกรรม	ปี 2555	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ภาคเกษตร	186,027	62.5
1. เกษตรกรรม การล่าสัตว์ การป่าไม้และการประมง	186,027	62.5
นอกภาคเกษตร	111,382	37.5
2. การทำเหมืองแร่ และเหมืองหิน	-	-
3. การผลิต	18,309	6.2
4. การไฟฟ้า ก๊าซ และไอน้ำ	-	-
5. การจัดหา น้ำ บำบัดน้ำเสีย	-	-
6. การก่อสร้าง	13,437	4.5
7. การขายส่งการขายปลีกการซ่อมแซมยานยนต์รถจักรยานยนต์ ของใช้ส่วนบุคคลและของใช้ในครัวเรือน	36,452	12.3
8. การขนส่งที่เก็บสินค้า และคมนาคม	2,920	1.0
9. กิจกรรมโรงแรม และอาหาร	5,257	1.8
10. ข้อมูลข่าวสารและการสื่อสาร	-	-
11. กิจกรรมทางการเงินและประกันภัย	-	-
12. กิจกรรมด้านอสังหาริมทรัพย์	-	-
13. กิจกรรมทางวิชาชีพและเทคนิค	-	-
14. การบริหารและการสนับสนุน	-	-
15. การบริหารราชการและการป้องกันประเทศ	10,360	3.5
16. การศึกษา	9,036	3.0
17. สุขภาพและสังคมสงเคราะห์	-	-
18. ศิลปะและความบันเทิงนันทนาการ	-	-
19. กิจกรรมบริการด้านอื่น ๆ	15,611	5.2
20. ลูกจ้างในครัวเรือนส่วนบุคคล	-	-
รวม	297,409	100.00

ที่มา: ข้อมูลการสำรวจภาวะการทำงานของประชากร, สำนักงานสถิติแห่งชาติ

2) จำแนกตามอาชีพ

ตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่าเมื่อจำแนกแรงงานออกตามระดับอาชีพ พบว่า ผู้ปฏิบัติงานที่มีฝีมือในด้านการเกษตรและการประมง มีจำนวนมากที่สุดประมาณ 167,611 คน (ร้อยละ 56.4) รองลงมา คือ พนักงานบริการและพนักงานขายในร้านค้าและตลาด จำนวนประมาณ 35,549 คน (ร้อยละ 12.0) อาชีพขั้นพื้นฐานต่าง ๆ ในด้านการขายและการให้บริการ จำนวนประมาณ 32,647 คน (ร้อยละ 11.0) ผู้ปฏิบัติงานด้านความสามารถทางฝีมือและธุรกิจการค้าที่เกี่ยวข้อง จำนวนประมาณ 26,540 คน (ร้อยละ 8.9) ผู้ปฏิบัติการโรงงานและเครื่องจักรและผู้ปฏิบัติงานด้านการประกอบ จำนวนประมาณ 10,220 คน (ร้อยละ 3.4) ผู้ประกอบวิชาชีพด้านต่าง ๆ จำนวนประมาณ 8,524 คน (ร้อยละ 2.9) ผู้ประกอบวิชาชีพด้านเทคนิคสาขาต่าง ๆ และอาชีพที่เกี่ยวข้อง จำนวนประมาณ 6,340 คน (ร้อยละ 2.1) ผู้บัญญัติกฎหมายข้าราชการระดับอาวุโส และผู้จัดการ จำนวนประมาณ 5,854 คน (ร้อยละ 2.0) และเสมียน จำนวนประมาณ 4,124 คน (ร้อยละ 1.4)

ตารางที่ 3 จำนวนผู้มีงานทำของจังหวัดหนองบัวลำภู และสัดส่วนร้อยละในปี 2555 จำแนกตามอาชีพ

รายอาชีพ	**ปี 2555	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. ผู้บัญญัติกฎหมายข้าราชการระดับอาวุโส และผู้จัดการ	5,854	2.0
2. ผู้ประกอบวิชาชีพด้านต่างๆ	8,524	2.9
3. ผู้ประกอบวิชาชีพด้านเทคนิคสาขาต่างๆ และอาชีพที่เกี่ยวข้อง	6,340	2.1
4. เสมียน	4,124	1.4
5. พนักงานบริการและพนักงานขายในร้านค้าและตลาด	35,549	12.0
6. ผู้ปฏิบัติงานที่มีฝีมือในด้านการเกษตรและการประมง	167,611	56.4
7. ผู้ปฏิบัติงานด้านความสามารถทางฝีมือและธุรกิจการค้าที่เกี่ยวข้อง	26,540	8.9
8. ผู้ปฏิบัติการเครื่องจักรโรงงานและเครื่องจักร และผู้ปฏิบัติงานด้านการประกอบ	10,220	3.4
9. อาชีพขั้นพื้นฐานต่างๆในด้านการขายและการให้บริการ	32,647	11.0
10. อาชีพอื่นๆ	-	-
รวม	297,409	100.0

ที่มา: ข้อมูลการสำรวจภาวะการทำงานของประชากร,

**ข้อมูลปี 2555 เป็นข้อมูลประมาณการจากข้อมูลของสำนักงานสถิติแห่งชาติไตรมาส 1-4 ปี 2555

3) จำแนกตามการศึกษา

ตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่าในปี 2555 แรงงานไทยส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา (ร้อยละ 33.04) ระดับต่ำกว่าประถมศึกษา (ร้อยละ 27.73) ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ร้อยละ 16.42) ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ร้อยละ 11.43) ระดับอุดมศึกษา (ร้อยละ 10.73) และไม่มีการศึกษา (ร้อยละ 0.66)

ตารางที่ 4 จำนวนผู้มีงานทำของจังหวัดหนองบัวลำภูและสัดส่วนร้อยละในปี 2553- 2555
จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	ปี 2553		ปี 2554		ปี 2555	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่มีการศึกษา	4,077	1.27	2,676	0.90	1,967	0.66
ต่ำกว่าประถมศึกษา	107,829	33.60	91,501	30.90	82,459	27.73
ประถมศึกษา	90,470	28.19	93,564	31.60	98,255	33.04
มัธยมศึกษาตอนต้น	53,732	16.74	44,095	14.89	48,839	16.42
มัธยมศึกษาตอนปลาย	28,546	8.90	30,314	10.24	33,980	11.43
อุดมศึกษา	36,257	11.30	33,924	11.46	31,908	10.73
อื่น ๆ	-	-	-	-	-	-
ไม่ทราบ	-	-	-	-	-	-
รวม	320,910	100.00	296,074	100.00	297,409	100.00

ที่มา: ข้อมูลสำรวจภาวะการทำงานของประชากร ไตรมาสที่ 1-4 สำนักงานสถิติแห่งชาติ

3. สถานการณ์ด้านอุปสงค์ (Demand) ของตลาดแรงงานในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ

3.1 ผลการสำรวจข้อมูลอุปสงค์แรงงานในเชิงปริมาณ

1) จำนวนผู้ทำงานทั้งหมด

จากการสำรวจข้อมูลอุปสงค์และอุปทานเพื่อรองรับการจัดทำแผนพัฒนากำลังคนระดับจังหวัด ปี 2556 ซึ่งดำเนินการสำรวจสถานประกอบการใน 28 สาขาอุตสาหกรรม ในจังหวัดหนองบัวลำภู จำนวน 173 แห่ง (สถานประกอบกิจการที่มีรายชื่ออยู่ในระบบประกันสังคมจังหวัดหนองบัวลำภู ยกเว้นสถานศึกษา หน่วยงานภาครัฐ และรัฐวิสาหกิจ) พบว่า ในปี 2556 มีผู้ทำงานจำนวนรวมทั้งสิ้น 7,850 ราย เป็นชาย 5,047 ราย (ร้อยละ 64.30) หญิง 2,803 ราย (ร้อยละ 35.70) ทั้งนี้ผู้ทำงานส่วนใหญ่เป็นกลุ่มแรงงานกึ่งฝีมือมากที่สุด จำนวน 3,427 ราย (ร้อยละ 43.66) รองลงมาได้แก่กลุ่มแรงงานฝีมือ 2,465 ราย (ร้อยละ 31.40) และกลุ่มแรงงานไร้ฝีมือ 995 ราย (ร้อยละ 12.68) ตามลำดับ (ตารางที่ 5)

ตารางที่ 5 จำนวนผู้ทำงานทั้งหมดจำแนกตามเพศ ปีพ.ศ. 2556

หน่วย : คน

ระดับฝีมือแรงงาน	ชาย		หญิง		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ผู้เชี่ยวชาญผู้บริหาร	166	3.29	96	3.43	262	3.33
แรงงานฝีมือระดับสูง	467	9.26	234	8.35	701	8.93
แรงงานฝีมือ	1,648	32.66	817	29.15	2,465	31.40
แรงงานกึ่งฝีมือ	2,095	41.50	1,332	47.52	3,427	43.66
แรงงานไร้ฝีมือ	671	13.29	324	11.55	995	12.68
รวม	5,047	100	2,803	100	7,850	100

ที่มา ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

เมื่อพิจารณาเป็นรายกิจการ พบว่า กิจการที่มีผู้ทำงานมากที่สุดได้แก่ กิจการค้าส่ง ค้าปลีก โดยมีผู้ทำงานอยู่ถึง 1,711 ราย (ร้อยละ 21.79 ของจำนวนผู้ทำงานทั้งหมด) รองลงมาได้แก่กิจการสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม 1,552 ราย (ร้อยละ 19.77) และกิจการอาหารและอาหารสัตว์ 1,157 ราย (ร้อยละ 14.74) (ตารางที่ 6)

ตารางที่ 6 จำนวนผู้ทำงานทั้งหมดจำแนกประเภทกิจการ ปี พ.ศ. 2556

หน่วย : คน

อุตสาหกรรม	แรงงานไร้ฝีมือ	แรงงานกึ่งฝีมือ	แรงงานฝีมือ	แรงงานฝีมือขั้นสูง	ผู้เชี่ยวชาญ/ผู้บริหาร	รวมทั้งหมด
1. การเลี้ยงสัตว์บกและสัตว์น้ำ						
2. อาหารและอาหารสัตว์	72	902	111	43	29	1,157
3. สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม		1,393	81	40	8	1,522
4. รองเท้าและเครื่องหนัง		1	1		1	3
5. อัญมณีและเครื่องประดับ						
6. ไม้และเครื่องเรือน		49	9		5	63
7. กระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ						
8. ปิโตรเลียม						
9. ปิโตรเคมี						
10. เคมี						

อุตสาหกรรม	แรงงาน ไร้ฝีมือ	แรงงานกึ่ง ฝีมือ	แรงงาน ฝีมือ	แรงงาน ฝีมือขั้นสูง	ผู้เชี่ยวชาญ/ ผู้บริหาร	รวมทั้งหมด
11. ยางพาราและผลิตภัณฑ์	60	4	12	4	2	82
12. ผลิตภัณฑ์พลาสติก		57	3		4	64
13. เซรามิกและแก้ว		5				5
14. เหล็กและเหล็กกล้า	6	29			3	38
15. แม่พิมพ์			20		5	25
16. ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์		51	10	3	2	66
17. ยานยนต์และชิ้นส่วน	12	45	306	426	30	819
18. อุตสาหกรรมการผลิตอื่นๆ	17	34	83	5	29	168
19. เหมืองแร่และเหมืองหิน	206	308	29	4	9	556
20. ก่อสร้าง	126	166	169	18	29	508
21. โลจิสติกส์	19		36	3	3	61
22. โรงแรม ภัตตาคารและ ร้านอาหาร	3	21	97	5	2	128
23. การท่องเที่ยว						
24. ค้าส่ง ค้าปลีก	279	248	1,099	60	25	1,711
25. สถาบันการเงิน บริการด้านธุรกิจ	9	21	254	68	16	368
26. โรงพยาบาล บริการสุขภาพ	52	26	49	5	44	176
27. อสังหาริมทรัพย์ การให้เช่า						
28. การบริการอื่นๆ	134	67	96	17	16	330
ผลรวม	995	3,427	2,465	701	262	7,850

ที่มา : ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

เมื่อจำแนกจำนวนผู้ปฏิบัติงานทำทั้งหมดตามระดับการศึกษาที่จบ พบว่า ในปี 2556 มีผู้ทำงานที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมากที่สุด จำนวน 2,362 ราย (ร้อยละ 30.09) รองลงมาได้แก่ระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่า จำนวน 2,282 ราย (ร้อยละ 29.07) และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย 1,280 ราย (ร้อยละ 16.30) ตามลำดับ ทั้งนี้กลุ่มผู้ทำงานที่จบการศึกษาดำรงมัธยมศึกษาตอนปลายลงไป ส่วนใหญ่เป็นแรงงานไร้ฝีมือและแรงงานกึ่งฝีมือ ในขณะที่กลุ่มผู้ทำงานที่จบการศึกษาระดับ ปวช. ขึ้นไปส่วนใหญ่จะเป็นแรงงานฝีมือและแรงงานฝีมือระดับสูง(ตารางที่ 7)

ตารางที่ 7 จำนวนผู้ทำงานทั้งหมดในปี 2556 จำแนกตามระดับการศึกษา

หน่วย : คน

ระดับการศึกษา	แรงงานไร้ ฝีมือ	แรงงานกึ่ง ฝีมือ	แรงงานฝีมือ	แรงงานฝีมือ ระดับสูง	ผู้เชี่ยวชาญ/ ผู้บริหาร	รวม
ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า	733	1,234	292	16	7	2,282
มัธยมศึกษาตอนต้น	231	1,489	595	35	12	2,362
มัธยมศึกษาตอนปลาย	42	501	640	57	40	1,280
ปวช.		95	315	108	15	533
ปวส/อนุปริญญาตรี		82	427	154	25	688

ระดับการศึกษา	แรงงานไร้ฝีมือ	แรงงานกึ่งฝีมือ	แรงงานฝีมือ	แรงงานฝีมือระดับสูง	ผู้เชี่ยวชาญ/ผู้บริหาร	รวม
ปริญญาตรี		21	256	261	113	651
ปริญญาโท				5	48	53
ปริญญาเอก					1	1
รวม	1,006	3,422	2,525	636	261	7,850

ที่มา ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน(PMANP) กระทรวงแรงงาน

2) การเข้าออกงานของแรงงาน

ผลการสำรวจการเข้าออกงานของแรงงานในกิจการต่างๆในปี 2556 ในจังหวัดหนองบัวลำภู พบว่า มีการรับแรงงานใหม่ทั้งสิ้น 2,257 ราย โดยเป็นการรับเข้าทำงานเพื่อทดแทนแรงงานเก่าที่ออกไปจำนวน 2,036 ราย (ร้อยละ 90.21) และรับเข้าทำงานในตำแหน่งงานใหม่ที่ขยายเพิ่ม 221 ราย (ร้อยละ 9.79) เมื่อพิจารณาตามรายกิจการ พบว่า กิจการที่มีการรับแรงงานเข้าทำงานมากที่สุดได้แก่ กิจการสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม โดยรับแรงงานเข้าทำงานจำนวน 1,023 ราย รองลงมาได้แก่กิจการค้าส่ง ค้าปลีก 333 ราย และกิจการยานยนต์และชิ้นส่วน 279 ราย ตามลำดับ(ตารางที่ 8)

ตาราง 8 จำนวนพนักงานที่รับเข้าทำงานใหม่ในปี 2556 จำแนกตามสาเหตุของการรับเข้าทำงานและประเภทกิจการ

หน่วย : คน

อุตสาหกรรม	สาเหตุที่รับเข้าทำงาน			ร้อยละ		
	แทนคนเก่า	ตำแหน่งงานใหม่	รวมทั้งหมด	แทนคนเก่า	ตำแหน่งงานใหม่	รวมทั้งหมด
1. การเลี้ยงสัตว์บกและสัตว์น้ำ						100
2. อาหารและอาหารสัตว์	120	1	121	99.17	0.83	100
3. สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม	1,023		1,023	100.00	0.00	
4. รองเท้าและเครื่องหนัง						
5. อัญมณีและเครื่องประดับ						100
6. ไม้และเครื่องเรือน	6		6	100.00	0.00	
7. กระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ						
8. ปิโตรเลียม						
9. ปิโตรเคมี						
10. เคมี						
11. ยางพาราและผลิตภัณฑ์	2	2	4	50.00	50.00	100
12. ผลิตภัณฑ์พลาสติก	25	15	40	62.50	37.50	
13. เซรามิกและแก้ว	1		1	100.00	0.00	
14. เหล็กและเหล็กกล้า	12	3	15	80.00	20.00	
15. แม่พิมพ์	5		5	100.00	0.00	100
16. ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	10		10	100.00	0.00	100
17. ยานยนต์และชิ้นส่วน	181	98	279	64.87	35.13	100
18. อุตสาหกรรมการผลิตอื่นๆ	42	1	43	97.67	2.33	100
19. เหมืองแร่และเหมืองหิน	43		43	100.00	0.00	100

อุตสาหกรรม	สาเหตุที่รับเข้าทำงาน			ร้อยละ		
	แทนคนเก่า	ตำแหน่งงานใหม่	รวมทั้งหมด	แทนคนเก่า	ตำแหน่งงานใหม่	รวมทั้งหมด
20. ก่อสร้าง	117	28	145	80.69	19.31	100
21. โลจิสติกส์	2		2	100.00	0.00	100
22. โรงแรมภัตตาคารและร้านอาหาร	32		32	100.00	0.00	100
23. การท่องเที่ยว						
24. ค้าส่ง ค้าปลีก	281	52	333	84.38	15.62	100
25. สถาบันการเงินบริการด้านธุรกิจ	16	19	35	45.71	54.29	100
26. โรงพยาบาลบริการสุขภาพ	26	2	28	92.86	7.14	100
27. อสังหาริมทรัพย์ การให้เช่า						100
28. การบริการอื่นๆ (ระบุ)	92		92	100.00	0.00	100
ผลรวม	2,036	221	2,257	90.21	9.79	100

การสำรวจการออกจกงานของแรงงานในปี 2555 ในจังหวัดหนองบัวลำภูพบว่า มีแรงงานที่ออกจกงานรวมทั้งสิ้น 2,318 ราย โดยส่วนใหญ่ 2,311 ราย (ร้อยละ 99.70) เป็นการลาออกของพนักงาน ส่วนการถูกให้ออกจกงานโดยมิใช่การลาออกนั้น มีสาเหตุมาจากการการทำให้ผิด 1 ราย (ร้อยละ 0.04) และสาเหตุอื่นๆ 6 (ร้อยละ 0.26) ทั้งนี้เมื่อจำแนกเป็นรายกิจการแล้ว พบว่ากิจการที่มีการออกจกงานมากที่สุด ได้แก่ กิจการสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม โดยมีการออกจกงานมากถึง 1,123 ราย (ร้อยละ 48.45) รองลงมาได้แก่กิจการค้าส่งค้าปลีก 367 ราย (ร้อยละ 15.83) และกิจการยานยนต์และชิ้นส่วน 177 ราย (ร้อยละ 7.64) (ตารางที่ 9)

ตารางที่ 9 จำนวนพนักงานที่ออกจกงานในปี 2555 จำแนกตามสาเหตุของการออกจกงานและประเภทกิจการ

หน่วย: คน

อุตสาหกรรม	สาเหตุที่ออกจกงาน									
	ลาออก	ร้อยละ	ลดงาน	ร้อยละ	ไล่ออก	ร้อยละ	อื่นๆ	ร้อยละ	รวม	ร้อยละ
1. การเลี้ยงสัตว์บกและสัตว์น้ำ										
2. อาหารและอาหารสัตว์	125	100.00							125	100.00
3. สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม	1,123	100.00							1,123	100.00
4. รองเท้าและเครื่องหนัง										
5. อัญมณีและเครื่องประดับ										
6. ไม้และเครื่องเรือน	7	100.00							7	100.00
7. กระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ										
8. ปิโตรเลียม										
9. ปิโตรเคมี										
10. เคมี										
11. ยางพาราและผลิตภัณฑ์	3	100.00							3	100.00
12. ผลิตภัณฑ์พลาสติก										
13. เซรามิกและแก้ว	3	100.00							3	100.00
14. เหล็กและเหล็กกล้า	14	100.00							14	100.00
15. แม่พิมพ์	4	100.00							4	100.00
16. ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	10	100.00							10	100.00
17. ยานยนต์และชิ้นส่วน	176	99.44			1	0.56			177	100.00

อุตสาหกรรม	สาเหตุที่ออกจากงาน									
	ลาออก	ร้อยละ	ทดแทน	ร้อยละ	ไล่ออก	ร้อยละ	อื่นๆ	ร้อยละ	รวม	ร้อยละ
18. อุตสาหกรรมการผลิตอื่นๆ	55	96.49					2	3.51	57	100.00
19. เหมืองแร่และเหมืองหิน	43	97.73					1	2.27	44	100.00
20. ก่อสร้าง	165	100.00							165	100.00
21. โลจิสติกส์	2	100.00							2	100.00
22. โรงแรมภัตตาคารและร้านอาหาร	32	100.00							32	100.00
23. การท่องเที่ยว										
24. ค้าส่ง ค้าปลีก	367	100.00							367	100.00
25. สถาบันการเงินบริการด้านธุรกิจ	26	100.00							26	100.00
26. โรงพยาบาลบริการสุขภาพ	22	100.00							22	100.00
27. อสังหาริมทรัพย์ การให้เช่า										
28. การบริการอื่นๆ (ระบุ)	134	97.81					3	2.19	137	100.00
ผลรวม	2,311	99.70			1	0.04	6	0.26	2,318	100.00

3) สาขาอาชีพที่มีความต้องการแรงงาน

ผลการสำรวจความต้องการแรงงานในปี 2556 ในจังหวัดหนองบัวลำภูพบว่า สถานประกอบการมีความต้องการแรงงานรวมทั้งสิ้น 2,630 อัตรา เมื่อพิจารณาความต้องการแรงงานตามระดับการศึกษา พบว่า สถานประกอบการมีความต้องการแรงงานที่สำเร็จการศึกษาระดับต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนต้นมากที่สุด จำนวน 1,678 อัตรา(ร้อยละ 63.80) รองลงมาได้แก่ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจำนวน 374อัตรา(ร้อยละ 14.22) และระดับปริญญาตรี จำนวน 187อัตรา (ร้อยละ 7.11) ตามลำดับ ส่วนระดับการศึกษาที่มีความต้องการแรงงานน้อยที่สุดคือระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 9 อัตรา(ร้อยละ0.34)

อาชีพที่มีความต้องการแรงงานมากที่สุด ได้แก่ อาชีพช่างตัดเย็บเสื้อผ้า(สำเร็จรูป) จำนวน 1,000 อัตรา โดยเป็นความต้องการแรงงานที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนต้นมากที่สุด รองลงมาได้แก่อาชีพช่างทอแห อวน ด้วยเครื่องจักร ; ผู้ควบคุมเครื่องผลิตดาข่าย 510 อัตรา และพนักงานคุมเครื่องผลิตผลิตภัณฑ์สิ่งทอสิ่งถัก ขนสัตว์ และเครื่องหนัง ซึ่งมีได้จัดประเภทไว้ในที่อื่น 340 อัตรา (ตารางที่ 10)

ตารางที่10 10 อันดับอาชีพที่มีความต้องการแรงงานมากที่สุด จำแนกตามวุฒิการศึกษา ปี2556

ลำดับที่	ตำแหน่ง	ความต้องการแรงงาน							
		ต่ำกว่า ม.3	ม.3	ม.6	ปวช.	ปวส./อนุ ปริญญา	ปริญญา ตรี	สูงกว่า ปริญญา ตรี	รวม
1	ช่างตัดเย็บเสื้อผ้า(สำเร็จรูป)	1,000	-	-	-	-	-	-	1,000
2	ช่างทอแห อวน ด้วยเครื่องจักร ; ผู้ควบคุมเครื่องผลิตดาข่าย	300	210	-	-	-	-	-	510
3	พนักงานคุมเครื่องผลิตผลิตภัณฑ์สิ่งทอสิ่งถัก ขนสัตว์ และเครื่องหนัง ซึ่งมีได้จัดประเภทไว้ในที่อื่น	220	120	-	-	-	-	-	340
4	พนักงานขายและผู้นำเสนอสินค้าอื่น ๆ	-	-	45	20	-	-	-	65
5	พนักงานขับรถยนต์บรรทุกขนาดเล็กและรถตู้	44	-	15	-	-	-	-	59
6	ผู้ปฏิบัติงานในกรรมวิธีการทำน้ำตาลและทำน้ำตาลให้บริสุทธิ์อื่น ๆ	-	-	-	-	-	50	-	50
7	พนักงานบัญชี	-	-	-	-	14	34	-	48

ลำดับ ที่	ตำแหน่ง	ความต้องการแรงงาน							รวม
		ต่ำกว่า ม.3	ม.3	ม.6	ปวช.	ปวส./อนุ ปริญญา	ปริญญา ตรี	สูงกว่า ปริญญา ตรี	
8	ช่างซ่อมจักรยานยนต์	-	10	-	-	30	6	-	46
9	ช่างปรับแต่งเครื่องยนต์ ; ช่างฟิต เครื่องยนต์ ; ช่างซ่อมยานยนต์	10	-	-	7	25	-	-	42
10	ผู้ควบคุมเครื่องผลิตกระแสไฟฟ้า ; พนักงานประจำห้องควบคุม (การผลิต กระแสไฟฟ้า)	30	-	10	-	-	-	-	40
รวม 10 ลำดับแรก		1,604	340	70	27	69	90	-	2,200

ที่มา ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน(PMANP) กระทรวงแรงงาน

เมื่อพิจารณาความต้องการแรงงานตามทักษะฝีมือ พบว่าสถานประกอบการมีความต้องการแรงงาน
กึ่งฝีมือมากที่สุด จำนวน 1,868 อัตรา (ร้อยละ 77.41) รองลงมาได้แก่แรงงานฝีมือ จำนวน 392 อัตรา (ร้อยละ
16.25) และแรงงานฝีมือขั้นสูง 84 อัตรา (ร้อยละ 3.48) ตามลำดับ

สำหรับอาชีพที่มีความต้องการแรงงานมากที่สุด จำแนกตามทักษะฝีมือ คืออาชีพช่างตัดเย็บเสื้อผ้า
(สำเร็จรูป)โดยส่วนใหญ่เป็นความต้องการแรงงานกึ่งฝีมือมากที่สุด รองลงมาได้แก่ อาชีพช่างทอแห อวน ด้วย
เครื่องจักร ; ผู้ควบคุมเครื่องผลิตตาข่าย ที่ส่วนใหญ่เป็นความต้องการแรงงานกึ่งฝีมือมากที่สุด และพนักงานคุมเครื่อง
ผลิตผลิตภัณฑ์สิ่งทอสิ่งถัก ขนสัตว์ และเครื่องหนัง ซึ่งมีได้จัดประเภทไว้ในในอีกส่วนใหญ่เป็นความต้องการแรงงาน
กึ่งฝีมือมากที่สุด (ตารางที่ 11)

ตารางที่ 11 10 อันดับอาชีพที่มีความต้องการแรงงานมากที่สุด จำแนกตามทักษะฝีมือ ปี 2554

หน่วย : คน

ลำดับที่	ตำแหน่ง	ความต้องการแรงงาน					
		แรงงานไร้ ฝีมือ	แรงงานกึ่ง ฝีมือ	แรงงาน ฝีมือ	แรงงาน ฝีมือ ระดับสูง	ผู้เชี่ยวชาญ/ ผู้บริหาร	รวม
1	ช่างตัดเย็บเสื้อผ้า (สำเร็จรูป)	-	1,000	-	-	-	1,000
2	ช่างทอแห อวน ด้วยเครื่องจักร ; ผู้ ควบคุมเครื่องผลิตตาข่าย	-	520	-	-	-	520
3	พนักงานคุมเครื่องผลิตผลิตภัณฑ์สิ่งทอ สิ่งถัก ขนสัตว์ และเครื่องหนัง ซึ่งมีได้ จัดประเภทไว้ในในที่อื่น	-	240	-	-	-	240
4	พนักงานขับรถยนต์บรรทุกขนาดเล็กและรถตู้	2	23	34	-	-	59
5	ช่างปรับแต่งเครื่องยนต์ ; ช่างฟิต เครื่องยนต์ ; ช่างซ่อมยานยนต์	-	-	46	-	-	46
6	พนักงานขายและผู้นำเสนอสินค้าอื่น ๆ	-	-	45	-	-	45
7	ช่างซ่อมจักรยานยนต์	-	10	30	-	3	43
8	ผู้จัดการฝ่ายบริหารทั่วไป	-	-	-	18	15	33
9	พนักงานขายสินค้า (ประจำร้าน) ; พนักงานขายของหน้าร้าน	-	5	26	-	-	31
10	ผู้จัดการฝ่ายขาย ผู้จัดการฝ่ายส่งเสริม การขาย	-	-	-	18	12	30
10	พนักงานขายในสถานประกอบการค้าส่ง	-	5	25	-	-	30
10	ผู้ควบคุมเครื่องหีบอ้อย	-	-	30	-	-	30
10	ผู้ปฏิบัติงานในกรรมวิธีการทำน้ำตาล และผู้ทำน้ำตาลให้บริสุทธิ์อื่น ๆ	10	20	-	-	-	30

ที่มา ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน(PMANP) กระทรวงแรงงาน

4) สาขาอาชีพที่ขาดแคลน

ผลการสำรวจการขาดแคลนแรงงานในปี 2556 ในจังหวัดหนองบัวลำภู พบว่า มีจำนวนการขาดแคลนแรงงานทั้งสิ้น 1,593 อัตรา เมื่อพิจารณาการขาดแคลนแรงงานตามระดับการศึกษา พบว่า ระดับต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนต้นมีการขาดแคลนแรงงานมากที่สุดจำนวน 939 อัตรา (ร้อยละ 58.95) รองลงมาได้แก่ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจำนวน 360 อัตรา (ร้อยละ 22.60) และระดับปริญญาตรี จำนวน 116 อัตรา (ร้อยละ 7.28) ตามลำดับ (ตารางที่ 12)

ตารางที่ 12 จำนวนแรงงานที่ขาดแคลน จำแนกตามวุฒิการศึกษา

หน่วย : คน

ลำดับ ที่	ตำแหน่ง	การขาดแคลนแรงงาน							
		ต่ำกว่า ม.3	ม.3	ม.6	ปวช.	ปวส./อนุ ปริญญา	ปริญญา ตรี	สูงกว่า ปริญญา ตรี	รวม
1	ช่างทอแห อวน ด้วยเครื่องจักร ; ผู้ควบคุมเครื่องผลิตตาข่าย	300	210	-	-	-	-	-	510
2	ช่างตัดเย็บเสื้อผ้า (สำเร็จรูป)	400	-	-	-	-	-	-	400
3	พนักงานคุมเครื่องผลิตผลิตภัณฑ์ สิ่งทอสิ่งถัก ขนสัตว์ และเครื่อง หนัง ซึ่งมีได้จัดประเภทไว้ในที่ อื่น	120	120	-	-	-	-	-	240
4	ผู้ปฏิบัติงานในกรรมวิธีการทำ น้ำตาลและผู้ทำน้ำตาลให้บริสุทธิ์ อื่น ๆ	-	-	-	-	-	40	-	40
5	ผู้ควบคุมเครื่องผลิตกระแสไฟฟ้า; พนักงานประจำห้องควบคุม(การ ผลิตกระแสไฟฟ้า)	30	-	8	-	-	-	-	38
6	ช่างปรับแต่งเครื่องยนต์ ; ช่างพิด เครื่องยนต์ ; ช่างซ่อมยานยนต์	10	-	-	2	25	-	-	37
7	ช่างซ่อมจักรยานยนต์	-	10	-	-	24	3	-	37
8	พนักงานบัญชี	-	-	-	5	11	16	-	32
9	ช่างติดตั้งฉนวน (เครื่องทำความ เย็น เครื่องปรับอากาศ)	-	-	-	20	-	-	-	20
10	ช่างเหล็ก ; ช่างผูกเหล็ก	20	-	-	-	-	-	-	20

ที่มา ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน(PMANP) กระทรวงแรงงาน

เมื่อพิจารณาสาขาอาชีพที่ขาดแคลนแรงงานตามทักษะฝีมือ พบว่า มีการขาดแคลนแรงงานกึ่งฝีมือมากที่สุดจำนวน 1,231 อัตรา (ร้อยละ 79.32) รองลงมาได้แก่ แรงงานฝีมือจำนวน 218 อัตรา (ร้อยละ 14.05) และแรงงานฝีมือขั้นสูงจำนวน 52 อัตรา (ร้อยละ 3.35) ตามลำดับ

สำหรับอาชีพที่ขาดแคลนแรงงานมากที่สุด จำแนกตามทักษะฝีมือคือ อาชีพช่างทอแห อวน ด้วยเครื่องจักร ; ผู้ควบคุมเครื่องผลิตตาข่าย โดยเป็นการขาดแคลนกึ่งฝีมือมากที่สุด รองลงมาได้แก่อาชีพช่างตัดเย็บเสื้อผ้า (สำเร็จรูป) โดยส่วนใหญ่เป็นการขาดแคลนแรงงานกึ่งฝีมือมากที่สุด และอาชีพพนักงานคุมเครื่องผลิตผลิตภัณฑ์สิ่งทอสิ่งถัก ขนสัตว์ และเครื่องหนัง ซึ่งมีได้จัดประเภทไว้ในที่อื่นส่วนใหญ่เป็นการขาดแคลนแรงงานกึ่งฝีมือมากที่สุด (ตารางที่ 13)

ตารางที่ 13 จำนวนการขาดแคลนแรงงาน จำแนกตามทักษะฝีมือ

หน่วย : คน

ลำดับที่	ตำแหน่ง	การขาดแคลนแรงงาน					
		แรงงานไร้ ฝีมือ	แรงงานกึ่ง ฝีมือ	แรงงาน ฝีมือ	แรงงาน ฝีมือ ระดับสูง	ผู้เชี่ยวชาญ/ ผู้บริหาร	รวม
1	ช่างทอแห อวน ด้วยเครื่องจักร ; ผู้ ควบคุมเครื่องผลิตตาข่าย	-	520	-	-	-	510
2	ช่างตัดเย็บเสื้อผ้า (สำเร็จรูป)	-	400	-	-	-	400
3	พนักงานคุมเครื่องผลิตผลิตภัณฑ์สิ่งทอ สิ่งถัก ขนสัตว์ และเครื่องหนัง ซึ่งมีได้ จัดประเภทไว้ในที่อื่น	-	240	-	-	-	240
4	ช่างปรับแต่งเครื่องยนต์ ; ช่างฟิต เครื่องยนต์ ; ช่างซ่อมยานยนต์	-	-	37	-	-	37
5	ช่างซ่อมรถจักรยานยนต์	-	10	24	-	3	37
6	พนักงานบัญชี	-	-	20	10	-	30
7	ผู้จัดการฝ่ายบริหารทั่วไป	-	-	-	15	12	27
8	ผู้จัดการฝ่ายขาย ผู้จัดการฝ่ายส่งเสริม การขาย	-	-	-	15	9	24
9	ช่างติดตั้งฉนวน (เครื่องทำความเย็น เครื่องปรับอากาศ)	-	-	20	-	-	20
10	ช่างเหล็ก ; ช่างผูกเหล็ก	-	20	-	-	-	20
11	ช่างปักจักร ; ช่างปักผ้า	-	-	20	-	-	20

ที่มา ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน(PMANP) กระทรวงแรงงาน

5) การฝึกยกระดับฝีมือแรงงาน

ผลการสำรวจความคิดเห็นจากผู้ประกอบการเกี่ยวกับแผนการส่งพนักงานเข้าฝึกอบรมเพื่อยกระดับฝีมือแรงงานในปี 2556 ในจังหวัดหนองบัวลำภูพบว่า สถานประกอบการส่วนใหญ่ ร้อยละ 87.62 ไม่มีแผนจะส่งพนักงานเข้าฝึกอบรม ในขณะที่ร้อยละ 12.38 มีแผนจะส่งพนักงานเข้าฝึกอบรม ทั้งนี้หากจำแนกออกเป็นรายการกิจการแล้ว พบว่า สถาบันการเงิน บริการด้านธุรกิจ เป็นกิจการที่มีแผนจะส่งพนักงานเข้าร่วมฝึกอบรมมากที่สุด จำนวน 29 แห่ง รองลงมาได้แก่ค้าส่ง ค้าปลีก จำนวน 17 แห่งกิจการยานยนต์และชิ้นส่วน จำนวน 4 แห่ง อุตสาหกรรมการผลิตอื่นๆ จำนวน 4 แห่ง และการบริการอื่นๆ จำนวน 4 แห่ง(ตารางที่ 14)

ตารางที่ 14 จำนวนสถานประกอบการแผนการส่งพนักงานเข้าฝึกยกระดับฝีมือแรงงาน

หน่วย : แห่ง

ประเภทกิจการ	จำนวนสถานประกอบการ			
	มีแผน	ร้อยละ	ไม่มีแผน	ร้อยละ
1. การเลี้ยงสัตว์บกและสัตว์น้ำ	-	-	-	-
2. อาหารและอาหารสัตว์	1	7.14	13	92.86
3. สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม	-	-	7	100.00
4. รองเท้าและเครื่องหนัง	-	-	1	100.00
5. อัญมณีและเครื่องประดับ	-	-	-	-
6. ไม้และเครื่องเรือน	-	-	6	100.00

ประเภทกิจการ	จำนวนสถานประกอบการ			
	มีแผน	ร้อยละ	ไม่มีแผน	ร้อยละ
7. กระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ	-	-	-	-
8. ปิโตรเลียม	-	-	-	-
9. ปิโตรเคมี	-	-	-	-
10. เคมี	-	-	-	-
11. ยางพาราและผลิตภัณฑ์ยาง	-	-	1	100.00
12. ผลิตภัณฑ์พลาสติก	1	50.00	1	50.00
13. เซรามิก และแก้ว	-	-	1	100.00
14. เหล็กและเหล็กกล้า	-	-	3	100.00
15. แม่พิมพ์	-	-	3	100.00
16. ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	1	100.00	-	-
17. ยานยนต์และชิ้นส่วน	4	11.43	31	88.57
18. อุตสาหกรรมการผลิตอื่นๆ	4	14.82	23	85.18
19. เหมืองแร่และเหมืองหิน	-	-	7	100.00
20. ก่อสร้าง	2	3.28	59	96.72
21. โลจิสติกส์	-	-	11	100.00
22. โรงแรม ก่อเตาการและร้านอาหาร	1	5.26	18	94.74
23. การท่องเที่ยว	-	-	-	-
24. ค้าส่ง ค้าปลีก	17	7.73	203	92.27
25. สถาบันการเงิน บริการด้านธุรกิจ	29	55.77	23	44.23
26. โรงพยาบาล บริการสุขภาพ	-	-	22	100.00
27. อสังหาริมทรัพย์ การให้เช่า	-	-	-	-
28. การบริการอื่นๆ	4	16.67	20	83.33
รวม	64	12.38	453	87.62

ที่มา ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน(PMANP) กระทรวงแรงงาน

เมื่อจำแนกตามหลักสูตรการฝึกอบรม พบว่า ในปี 2556 สถานประกอบการต่างๆในจังหวัดหนองบัวลำภู มีแผนที่จะส่งพนักงานเข้าอบรมเพื่อฝึกยกระดับฝีมือแรงงานรวมทั้งสิ้น 1,281 ราย เป็นเพศชาย 773 ราย (ร้อยละ 60.34) และเป็นเพศหญิง 508 ราย (ร้อยละ 39.66) โดยหลักสูตรที่มีความต้องการส่งพนักงานเข้าฝึกอบรมมากที่สุด ได้แก่ หลักสูตรช่างซ่อมเครื่องต้นกำลัง จำนวน 200 ราย รองลงมาได้แก่หลักสูตรพนักงานขาย132 ราย และหลักสูตรช่างซ่อมจักรยานยนต์ 120 ราย (ตารางที่ 15)

ตารางที่15 สาขาวิชาชีพที่ผู้ประกอบการมีแผนจะส่งพนักงานเข้าอบรมมากที่สุด

หน่วย : คน

จำนวนแรงงานในสถานประกอบการ ที่คาดว่าจะส่งเข้าฝึกอบรม				
ลำดับ	หลักสูตร	ชาย	หญิง	รวม
1	ช่างซ่อมเครื่องต้นกำลัง	200	-	200
2	พนักงานขาย	12	120	132
3	ช่างซ่อมรถจักรยานยนต์	120	-	120
4	อื่นๆ	39	39	78
5	ตกแต่งและประกอบจักรยานยนต์	30	30	60
6	พนักงานเก็บเงิน	-	60	60
7	ภาคบริการอื่นๆ	22	38	60

ที่มา ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน(PMANP) กระทรวงแรงงาน

3.2 ผลการสำรวจข้อมูลอุปสงค์แรงงานในเชิงคุณภาพ

1) ระดับความสามารถของแรงงาน

จากการสำรวจข้อมูลในเชิงคุณภาพเกี่ยวกับระดับความสามารถด้านต่างๆ ของพนักงานในแต่ละประเภทกิจการ โดยเปรียบเทียบระดับความสามารถที่เป็นจริงในปัจจุบันกับระดับความสามารถที่ผู้ประกอบการคาดหวังไว้ พบว่าในแต่ละประเภทกิจการและแต่ละกลุ่มแรงงาน จะมีช่องว่างระหว่างความสามารถที่มีอยู่จริงกับระดับความสามารถที่ผู้ประกอบการคาดหวังไว้แตกต่างกันไป ทั้งนี้ในภาพรวมของทุกกิจการ พบว่า ในแรงงานทุกกลุ่มฝีมือ ยังมีปัญหาระดับความสามารถในด้านต่างๆที่เป็นอยู่จริงต่ำกว่าระดับที่ผู้ประกอบการคาดหวังอยู่พอสมควรโดยเฉพาะกลุ่มแรงงานฝีมือจะมีปัญหาความแตกต่างของความสามารถในการวิเคราะห์ปัญหามากที่สุด (ตารางที่ 16)

ตารางที่ 16 ระดับความสามารถด้านต่างๆของพนักงานที่เป็นอยู่จริง และที่ผู้ประกอบการคาดหวัง จำแนกตามทักษะฝีมือแรงงาน

ความสามารถ	กลุ่มแรงงานไร้ฝีมือ		กลุ่มแรงงานกึ่งฝีมือ		กลุ่มแรงงานฝีมือ		กลุ่มแรงงานฝีมือระดับสูง		กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ	
	ปัจจุบัน	คาดหวัง	ปัจจุบัน	คาดหวัง	ปัจจุบัน	คาดหวัง	ปัจจุบัน	คาดหวัง	ปัจจุบัน	คาดหวัง
ด้านการวิเคราะห์แก้ไขปัญหา	2.00	3.33	2.00	3.29	3.33	4.17	4.00	4.67	4.30	5.00
ด้านคอมพิวเตอร์	1.00	2.00	1.50	2.75	2.50	3.50	4.00	4.67	3.10	4.10
ด้านภาษาต่างประเทศ	1.00	2.50	1.25	2.75	2.17	3.33	4.00	4.67	3.10	4.10
การทำงานเป็นกลุ่ม	2.00	3.33	2.14	3.43	3.17	4.00	4.00	4.67	4.30	5.00
ด้านเทคนิคปฏิบัติงาน	2.00	3.33	2.14	3.33	3.17	4.00	4.00	4.67	4.30	5.00
ด้านการบริหาร	2.00	3.33	2.00	3.33	3.00	4.00	4.00	4.67	4.20	5.00

ที่มา: ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน(PMANP) กระทรวงแรงงาน

หมายเหตุ : คะแนนระดับความสามารถด้านต่าง ๆ มีความหมายดังนี้

- 1 คะแนน ไม่สามารถปฏิบัติงานในชีวิตประจำวันตามหน้าที่ได้โดยไม่มีผู้ควบคุม
- 2 คะแนน สามารถปฏิบัติงานในชีวิตประจำวันตามหน้าที่ได้ด้วยตนเอง สามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ด้วยตนเอง
- 3 คะแนน สามารถปฏิบัติงานและแก้ปัญหาที่ซับซ้อนได้ด้วยตัวเองและทีมงาน
- 4 คะแนน สามารถสอนงานเฉพาะด้านและให้คำปรึกษาในงานเฉพาะด้านแก่เพื่อนร่วมงานผู้อื่นได้
- 5 คะแนน สามารถปรับปรุงกระบวนการปฏิบัติงานรวมถึงให้คำปรึกษาแก่ผู้อื่นในการปรับปรุงกระบวนการปฏิบัติงานได้

2) อัตราเงินเดือนเริ่มต้น

ผลการสำรวจข้อมูลอัตราเงินเดือนเริ่มต้นของพนักงานแต่ละกลุ่มพบว่า แรงงานในแต่ละระดับมีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นเฉลี่ยที่แตกต่างกันไป โดยกลุ่มแรงงานไร้ฝีมือจะมีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นต่ำที่สุด เฉลี่ยทุกกิจการประมาณ 8,260.15 บาทต่อเดือน ส่วนกลุ่มแรงงานที่มีอัตราเงินเดือนเฉลี่ยสูงที่สุดคือกลุ่มผู้เชี่ยวชาญและบริหารมีอัตราเงินเดือนเฉลี่ยทุกกิจการประมาณ 20,804.74 บาทต่อเดือน

ในกลุ่มแรงงานไร้ฝีมือ กิจการการบริการอื่นๆ เป็นกิจการที่มีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นสูงที่สุดเดือนละ 9,000 บาท รองลงมาได้แก่ กิจการอาหารและอาหารสัตว์ 8,640 บาทต่อเดือน กิจการโรงพยาบาล บริการสุขภาพ 8,583 บาทต่อเดือน กิจการยางพาราและผลิตภัณฑ์ 8,500 บาทต่อเดือน กิจการเหล็กและเหล็กกล้า 8,500 บาทต่อเดือน และอุตสาหกรรมการผลิตอื่นๆ 8,500 บาทต่อเดือน ส่วนกิจการที่มีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นของแรงงานไร้ฝีมือต่ำที่สุด ได้แก่ เหมืองแร่และเหมืองหิน มีอัตราเงินเดือนเริ่มต้น 7,100 บาทต่อเดือน

ในกลุ่มแรงงานกึ่งฝีมือ กิจการที่มีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นสูงที่สุดได้แก่ กิจการสถาบันการเงิน บริการด้านธุรกิจ 10,677 บาทต่อเดือน รองลงมาได้แก่ กิจการยานยนต์และชิ้นส่วน 9,583 บาทต่อเดือน และกิจการการบริการอื่นๆ 9,500 บาทต่อเดือน ส่วนกิจการที่มีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นต่ำที่สุด ได้แก่ กิจการสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม มีอัตราเงินเดือนเริ่มต้น 7,050 บาทต่อเดือน

ในกลุ่มแรงงานฝีมือ กิจการที่มีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นสูงที่สุด ได้แก่ กิจการสถาบันการเงิน บริการด้านธุรกิจ 12,357 บาทต่อเดือน รองลงมาได้แก่ ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ 11,000 บาทต่อเดือน และกิจการยานยนต์และชิ้นส่วน 9,865 บาทต่อเดือน ส่วนกิจการที่มีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นต่ำที่สุด ได้แก่ กิจการโรงแรม กิจการอาหารและร้านอาหารมีอัตราเงินเดือนเริ่มต้น 7,517 บาทต่อเดือน

กลุ่มแรงงานมีฝีมือระดับสูง กิจกรรมที่มีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นสูงสุด ได้แก่ กิจกรรมโรงพยาบาล บริการสุขภาพ 21,944 บาทต่อเดือน รองลงมาได้แก่ กิจกรรมสถาบันการเงิน บริการด้านธุรกิจ 18,725 บาทต่อเดือน กิจกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ 15,000 บาทต่อเดือน ส่วนกิจกรรมที่มีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นต่ำที่สุด ได้แก่ ยางพาราและผลิตภัณฑ์ และโรงแรม กัดดาการและร้านอาหาร มีอัตราเงินเดือนเริ่มต้น 9,500 บาทต่อเดือน

กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ/ผู้บริหาร กิจกรรมที่มีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นสูงสุด ได้แก่ กิจกรรมโรงพยาบาล บริการสุขภาพ 31,235 บาทต่อเดือน รองลงมาได้แก่ กิจกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ 30,000 บาทต่อเดือน และกิจกรรมสถาบันการเงิน บริการด้านธุรกิจ 25,817 บาทต่อเดือน ส่วนกิจกรรมที่มีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นต่ำที่สุด ได้แก่ รองเท้าและเครื่องหนัง มีอัตราเงินเดือนเริ่มต้น 9,000 บาทต่อเดือน (ตารางที่ 17)

ตารางที่ 17 อัตราเงินเดือนเริ่มต้นของแรงงานในแต่ละระดับ จำแนกตามรายกิจการ

หน่วย : บาท

ประเภทกิจการ	แรงงานไร้ฝีมือ	แรงงานกึ่งฝีมือ	แรงงานฝีมือ	แรงงานฝีมือ ขั้นสูง	ผู้เชี่ยวชาญ/ ผู้บริหาร
1. การเลี้ยงสัตว์บกและสัตว์น้ำ	-	-	-	-	-
2. อาหารและอาหารสัตว์	8,640	8,462	9,500	10,950	21,000
3. สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม	-	7,500	8,833	10,333	23,000
4. รองเท้าและเครื่องหนัง	-	7,500	8,500	-	9,000
5. ยัณมณีและเครื่องประดับ	-	-	-	-	-
6. ไม้และเครื่องเรือน	-	7,833	9,100	-	14,000
7. กระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ	-	-	-	-	-
8. ปิโตรเลียม	-	-	-	-	-
9. ปิโตรเคมี	-	-	-	-	-
10. เคมี	-	-	-	-	-
11. ยางพาราและผลิตภัณฑ์ยาง	8,500	8,600	9,000	9,500	12,000
12. ผลิตภัณฑ์พลาสติก	-	7,500	7,750	-	20,000
13. เซรามิก และแก้ว	-	-	9,000	-	-
14. เหล็กและเหล็กกล้า	8,500	9,000	-	-	20,000
15. แม่พิมพ์	-	-	8,067	-	18,333
16. ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	-	9,000	11,000	15,000	30,000
17. ยานยนต์และชิ้นส่วน	8,000	9,583	9,865	12,071	19,625
18. อุตสาหกรรมการผลิตอื่นๆ	8,500	9,000	9,042	12,250	20,708
19. เหมืองแร่และเหมืองหิน	7,100	8,233	9,000	11,333	25,000
20. ก่อสร้าง	8,677	8,767	9,233	12,250	18,350
21. โลจิสติกส์	8,500	-	8,750	10,000	25,000
22. โรงแรม กัดดาการและร้านอาหาร	7,500	8,500	7,517	9,500	20,000
23. การท่องเที่ยว	-	-	-	-	-
24. ค้าส่ง ค้าปลีก	8,382	8,609	8,717	11,312	27,222
25. สถาบันการเงิน บริการด้านธุรกิจ	7,500	10,677	12,357	18,725	25,817
26. โรงพยาบาล บริการสุขภาพ	8,583	9,056	9,364	21,944	31,235
27. อสังหาริมทรัพย์ การให้เช่า	-	-	-	-	-
28. การบริการอื่นๆ	9,000	9,500	9,438	11,333	15,000
เฉลี่ย	8,260.15	8,639.41	9,159.63	12,607.21	20,804.74

ที่มา ฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน(PMANP) กระทรวงแรงงาน

3) ความต้องการของผู้ประกอบการเกี่ยวกับความรู้และทักษะของแรงงาน

3.1) ความต้องการด้านความรู้

จากผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้ประกอบการเกี่ยวกับความต้องการด้านความรู้ของแรงงาน ในปี 2556 พบว่า ความรู้ของแรงงานที่สถานประกอบการต้องการมากที่สุด คือ ต้องการแรงงานที่มีความรู้และความเข้าใจในธุรกิจ ร้อยละ 48.64 (ของจำนวนสถานประกอบการทั้งหมด) รองลงมาได้แก่ ต้องการแรงงานที่มีความรู้ด้านเทคนิคเฉพาะงาน ร้อยละ 47.03 และต้องการแรงงานที่มีความรู้ในด้านคอมพิวเตอร์ ร้อยละ 27.24 ตามลำดับ (ตารางที่ 18)

ตารางที่ 18 ความต้องการด้านความรู้ จำแนกตามประเภทความรู้

หน่วย: ร้อยละ

ความต้องการด้านความรู้	จำนวนสถานประกอบการ
1. ความรู้และความเข้าใจในธุรกิจ	48.64
2. ความรู้ในด้านคอมพิวเตอร์	27.24
3. ความรู้ในด้านกฎหมาย	12.84
4. ความรู้ด้านเทคนิคเฉพาะงาน	47.03
5. ความรู้ด้านอื่นๆ	26.87

ที่มา ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน(PMANP) กระทรวงแรงงาน

3.2) ความต้องการด้านทักษะ

ผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้ประกอบการด้านทักษะของแรงงาน พบว่า ทักษะของแรงงานที่สถานประกอบการมีความต้องการมากที่สุด คือ ทักษะในการทำงานร่วมกับผู้อื่น ร้อยละ 75.58 (ของจำนวนสถานประกอบการทั้งหมด) รองลงมาได้แก่ ทักษะในการแก้ไขปัญหา ร้อยละ 59.26 และทักษะในการนำเสนองาน ร้อยละ 40.12 ตามลำดับ (ตารางที่ 19)

ตารางที่ 19 ความต้องการด้านทักษะ จำแนกตามประเภททักษะ

หน่วย: ร้อยละ

ความต้องการด้านทักษะ	จำนวนสถานประกอบการ
1. ทักษะในการทำงานร่วมกับผู้อื่น	75.58
2. ทักษะในการใช้ภาษาต่างประเทศ	24.90
3. ทักษะในการนำเสนองาน	40.12
4. ทักษะในการแก้ไขปัญหา	59.26
5. ทักษะด้านอื่นๆ	40.00

ที่มา ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน(PMANP) กระทรวงแรงงาน

3.3) ความต้องการด้านคุณลักษณะ

ผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้ประกอบการด้านคุณลักษณะของแรงงาน พบว่า คุณลักษณะของแรงงานที่สถานประกอบการมีความต้องการมากที่สุด คือ คุณลักษณะด้านความอดทนต่อความกดดัน ร้อยละ 91.10 (ของจำนวนสถานประกอบการที่สำรวจ) รองลงมาได้แก่ ต้องการคนที่มีจรรยาบรรณและความซื่อสัตย์ ร้อยละ 90.72 และต้องการคนที่มีความรับผิดชอบในงาน ร้อยละ 90.52 ตามลำดับ (ตารางที่ 20)

ตารางที่ 20 ความต้องการด้านคุณลักษณะ จำแนกตามประเภทคุณลักษณะ

หน่วย: ร้อยละ

ความต้องการด้านคุณลักษณะ	จำนวน สถานประกอบการ
1. ต้องการคนที่มีความสามารถในการเรียนรู้	87.40
2. ต้องการคนที่มีความรับผิดชอบในงาน	90.52
3. ต้องการคนที่มีจรรยาบรรณและความซื่อสัตย์	90.72
4. ต้องการคนที่มีความอดทนต่อความกดดัน	91.10
5. ต้องการคนที่มีคุณลักษณะด้านอื่นๆ	76.16

ที่มา: ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน(PMANP) กระทรวงแรงงาน

4. สถานการณ์ด้านอุปทาน(Supply) ของตลาดแรงงานในเชิงปริมาณและคุณภาพ

ในปี 2556 ได้ดำเนินการสำรวจจำนวนนักเรียน/นักศึกษาที่จบการศึกษาในปีการศึกษา 2554 จากโรงเรียนและสถาบันการศึกษาที่เปิดสอนตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นต้นไปในจังหวัดหนองบัวลำภู จำนวน 82 แห่ง แบ่งเป็นสถาบันการศึกษาของรัฐ จำนวน 78 แห่ง และสถาบันการศึกษาเอกชน 4 แห่ง (ผลการศึกษานี้ต่ำกว่าที่ควรจะเป็นเนื่องจากมีจำนวนโรงเรียนและสถานศึกษาจำนวนหนึ่งไม่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม) (ตารางที่ 21)

ตารางที่ 21 จำนวนสถานศึกษาในจังหวัดหนองบัวลำภูจำแนกตามระดับชั้น

หน่วย : แห่ง

ระดับชั้น	รัฐ	เอกชน	รวม
มัธยมศึกษาตอนต้น	60	-	60
มัธยมศึกษาตอนปลาย	10	-	10
ปวช.	1	1	2
ปวส. / อนุปริญญา	2	2	4
ปริญญาตรี	3	1	4
ปริญญาโท	1	-	1
ปริญญาเอก	1	-	1
รวม	78	4	82

ที่มา : ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP)กระทรวงแรงงาน

หมายเหตุ สถานศึกษา 1 แห่ง อาจเปิดสอนมากกว่า 1 ระดับชั้น เช่น โรงเรียนมัธยมศึกษาบางแห่งจะเปิดสอนทั้งระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือสถานศึกษาระดับอาชีวศึกษาส่วนใหญ่จะเปิดสอนทั้งระดับ ปวช. และ ปวส. ควรรู้อย่างนี้

4.1 ผลการสำรวจข้อมูลอุปทานแรงงานในเชิงปริมาณ ปี 2556

1) จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาทั้งหมด

(1) ระดับมัธยมศึกษา

จากการเก็บข้อมูลผู้สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา 2554 จากโรงเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 60 แห่ง และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 10 แห่ง ในจังหวัดหนองบัวลำภู พบว่ามีผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาจำนวน 5,942 คน แบ่งเป็นชาย 2,331 คน (ร้อยละ 39.23) และหญิง 3,611 คน(ร้อยละ 60.77)

เมื่อพิจารณาจำแนกตามระดับชั้น พบว่ามีผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 3,989 คน แบ่งเป็นชาย 1,687 คน(ร้อยละ 42.29) และหญิง 2,302 คน(ร้อยละ 57.71)

ส่วนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีผู้สำเร็จการศึกษารวมทั้งสิ้น 1,953 คน แบ่งเป็นชาย 644 คน(ร้อยละ 32.97) และหญิง 1,309 คน(ร้อยละ 67.03) (ตารางที่ 22)

จากข้อมูลดังกล่าวพบว่าผู้สำเร็จการศึกษาส่วนใหญ่จะเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย โดยเฉพาะในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ตารางที่ 22 จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาทั้งหมดในระดับมัธยมศึกษา จำแนกตามเพศและระดับชั้น
ปีการศึกษา 2554

หน่วย : คน

ระดับชั้น	จำนวนผู้สำเร็จการศึกษา					
	ชาย	ร้อยละ	หญิง	ร้อยละ	รวม	ร้อยละ
มัธยมศึกษาตอนต้น	1,687	42.29	2,302	57.71	3,989	100.00
มัธยมศึกษาตอนปลาย	644	32.97	1,309	67.03	1,953	100.00
รวม	2,331	39.23	3,611	60.77	5,942	100.00

ที่มา : ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน(PMANP)กระทรวงแรงงาน

(2) ระดับอาชีวศึกษา

จากข้อมูลของสถานศึกษาระดับ ปวช. 2 แห่ง และระดับ ปวส./อนุปริญญา 4 แห่ง พบว่า มีผู้สำเร็จการศึกษาในระดับ ปวช. จำนวน 419 คน เป็นเพศชาย 176 คน(ร้อยละ 42.00) เพศหญิง 243 คน(ร้อยละ 58.00) ส่วนในระดับ ปวส./อนุปริญญา มีผู้สำเร็จการศึกษาทั้งสิ้น 174 คน เป็นเพศชาย 93 คน (ร้อยละ 53.45) และเพศหญิง 81 คน(ร้อยละ 46.55) ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าในระดับอาชีวศึกษาสัดส่วนของผู้สำเร็จการศึกษาจะเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย

เมื่อพิจารณาจำแนกตามรายสาขาวิชาที่จบพบว่า ในระดับ ปวช. สาขาวิชาพาณิชยกรรม/บริหารธุรกิจ เป็นสาขาวิชาที่มีผู้จบการศึกษามากที่สุด คือ 260 คน(ร้อยละ 62.05) รองลงมาได้แก่สาขาอุตสาหกรรม 159 คน(ร้อยละ 37.95) ส่วนระดับ ปวส./อนุปริญญา สาขาที่มีผู้จบการศึกษามากที่สุด ได้แก่ สาขาพาณิชยกรรม/บริหารธุรกิจ เช่นเดียวกับระดับ ปวช. โดยมีผู้จบการศึกษา 99 คน(ร้อยละ 56.90) รองลงมาได้แก่สาขาอุตสาหกรรม 75 คน(ร้อยละ 43.10)(ตารางที่ 23)

ตารางที่ 23 จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาทั้งหมดในระดับอาชีวศึกษา จำแนกตามเพศและสาขาที่จบ
ปีการศึกษา 2554

หน่วย : คน

สาขาวิชา	ระดับ ปวช.			ระดับ ปวส. / อนุปริญญา		
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม
เกษตรกรรม	-	-	-	-	-	-
คหกรรม	-	-	-	-	-	-
อุตสาหกรรม	136	23	159	73	2	75
พาณิชยกรรม/บริหารธุรกิจ	40	220	260	20	79	99
ศิลปกรรม	-	-	-	-	-	-
อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว	-	-	-	-	-	-
อุตสาหกรรมสิ่งทอ	-	-	-	-	-	-
ประมง	-	-	-	-	-	-
เทคโนโลยีสารสนเทศ ฯ	-	-	-	-	-	-
สาขาอื่น ๆ	-	-	-	-	-	-
รวม	176	243	419	93	81	174

ที่มา : ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP)กระทรวงแรงงาน

(3) ระดับอุดมศึกษา

จากข้อมูลสถานศึกษาระดับปริญญาตรี 4 แห่ง ปริญญาโทขึ้นไป 1 แห่ง พบว่า ระดับปริญญาตรี มีผู้สำเร็จการศึกษา 329 คน เป็นเพศชาย 117คน (ร้อยละ 35.56) เพศหญิง 212 คน (64.44) ส่วนระดับปริญญาโท มีผู้จบการศึกษา 252 คน เป็นเพศชาย 174 คน(ร้อยละ 69.05)เพศหญิง 78 คน (ร้อยละ 30.95)

เมื่อพิจารณาจำแนกเป็นรายสาขาวิชาที่จบ พบว่า ในระดับปริญญาตรีสาขาที่มีผู้จบการศึกษามากที่สุด ได้แก่ พาณิชยกรรม บริหารธุรกิจ เศรษฐศาสตร์ จำนวน 113 คน(ร้อยละ 34.35) รองลงมาได้แก่สาขา รัฐศาสตร์ จำนวน 96 คน(ร้อยละ 29.18) และสาขาการศึกษา 72 คน (ร้อยละ 21.88) ตามลำดับ

ในระดับปริญญาโท สาขาที่จบการศึกษามากที่สุด ได้แก่ รัฐศาสตร์ จำนวน 97 คน (ร้อยละ 38.49) รองลงมาได้แก่สาขาการศึกษา 76 คน(ร้อยละ 30.16) และสาขานิติศาสตร์ 54 คน(ร้อยละ 21.43) ตามลำดับ (ตารางที่ 24)

ตารางที่ 24 จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาทั้งหมดในระดับอุดมศึกษาจำแนกตามเพศและสาขาที่จบ
ปีการศึกษา 2554

หน่วย : คน

สาขาวิชา	ระดับปริญญาตรี			ระดับปริญญาโท			ระดับปริญญาเอก		
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม
เกษตรกรรม ประมง วนศาสตร์	-	-	-	-	-	-	-	-	-
วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี อุตสาหกรรม	14	27	41	-	-	-	-	-	-
วิศวกรรม สถาปัตยกรรม	-	-	-	-	-	-	-	-	-
พาณิชยกรรม บริหารธุรกิจ เศรษฐศาสตร์	31	82	113	4	21	25	-	-	-
มนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ อักษรศาสตร์	-	-	-	-	-	-	-	-	-
นิเทศศาสตร์ วารสารศาสตร์	-	-	-	-	-	-	-	-	-
สุขภาพ การแพทย์	-	-	-	-	-	-	-	-	-
คหกรรม บริการ การท่องเที่ยว	-	-	-	-	-	-	-	-	-
ศิลปกรรม จิตรกรรม มัณฑนศิลป์	-	-	-	-	-	-	-	-	-
นิติศาสตร์	4	3	7	48	6	54	-	-	-
รัฐศาสตร์	62	34	96	78	19	97	-	-	-
การศึกษา	6	66	72	44	32	76	-	-	-
พลศึกษาการกีฬา	-	-	-	-	-	-	-	-	-
สาขาอื่นๆ	-	-	-	-	-	-	-	-	-
รวม	117	212	329	174	78	252	-	-	-

ที่มา : ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน(PMANP)กระทรวงแรงงาน

2) อัตราการเรียนต่อ

จากการสำรวจอัตราการเรียนต่อของนักศึกษาที่จบในปีการศึกษา 2554 จำแนกตามระดับการศึกษา พบว่าในระดับมัธยมศึกษา เพศหญิงจะมีอัตราการเรียนต่อสูงกว่าเพศชาย โดยมีอัตราการเรียนต่อสูงเกินกว่าร้อยละ 50 ส่วนระดับอาชีวศึกษา เพศชายจะมีอัตราการเรียนต่อสูงกว่าเพศหญิง (ตารางที่ 25)

ตารางที่ 25 อัตราการเรียนต่อของผู้สำเร็จการศึกษาจำแนกตามการศึกษาที่จบ ปีการศึกษา 2554

หน่วย : ร้อยละ

ระดับการศึกษาที่จบ	อัตราการเรียนต่อ (%)	
	ชาย	หญิง
จบ ม. 3 แล้วเรียนต่อ	69.2	75.5
จบ ม. 6 แล้วเรียนต่อ	52	64.8
จบ ปวช. แล้วเรียนต่อ	41	30
จบ ปวส. / อนุปริญญา แล้วเรียนต่อ	55.5	6.5
จบปริญญาตรีแล้วเรียนต่อ	18.8	18.8
จบปริญญาโทแล้วเรียนต่อ	0	0

ที่มา : ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน(PMANP)กระทรวงแรงงาน

3) อัตราการมีงานทำ

ผลการสำรวจอัตราการมีงานทำของนักศึกษาที่เรียนจบมาในปีการศึกษา 2554 พบว่า ในทุกระดับจะมีอัตราการมีงานทำไม่สูงมากนัก เนื่องจากส่วนใหญ่เลือกที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นมากกว่า และมีบางส่วนที่เรียนจบแล้วไม่ได้เรียนต่อแต่ยังไม่หางานเช่นกัน ยกเว้นระดับ ป.ตรี และ ป.โท ที่มีอัตราการมีงานทำสูง เนื่องจากเป็นการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นของผู้ที่มีงานทำอยู่ก่อนแล้ว

เมื่อพิจารณาจำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น นักศึกษาชายที่เรียนจบมีอัตราการมีงานทำร้อยละ 32.6 ส่วนนักศึกษาหญิงมีอัตราการมีงานทำร้อยละ 33.1 ส่วนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย นักศึกษาชายที่เรียนจบแล้วมีอัตราการมีงานทำร้อยละ 28.00 และนักศึกษาหญิงมีอัตราการมีงานทำร้อยละ 28.00

ระดับอาชีวศึกษา นักศึกษาชายที่เรียนจบ ปวช. จะมีอัตราการมีงานทำในสัดส่วนเดียวกันกับนักศึกษาหญิง คือ ร้อยละ 39.5 และ 39.00 ตามลำดับ ในขณะที่ระดับ ปวส. นักศึกษาชายมีอัตราการมีงานทำใกล้เคียงกับนักศึกษาหญิง คือ ร้อยละ 44.5 และ 44.0 ตามลำดับ

ระดับอุดมศึกษา อัตราการมีงานทำของนักศึกษาที่เรียนจบจะมีสูงกว่าในระดับอื่นๆ ทั้งนี้เนื่องจากนักศึกษาที่เรียนจบมามีอัตราการเรียนต่อต่ำกว่า และยังมีความพร้อมที่จะทำงานทันทีมากกว่าผู้จบการศึกษาระดับอื่นๆ โดยนักศึกษาที่เรียนจบระดับปริญญาตรี เพศชายมีอัตราการมีงานทำร้อยละ 86.00 และนักศึกษาหญิงมีอัตราการมีงานทำร้อยละ 87.5 ส่วนนักศึกษาที่จบระดับปริญญาโท เพศชายมีอัตราการมีงานทำร้อยละ 100 และนักศึกษาหญิงมีอัตราการมีงานทำร้อยละ 100 (ตารางที่ 26)

ตารางที่ 26 อัตราการมีงานทำของนักศึกษาที่จบ จำแนกตามเพศและระดับการศึกษาที่จบ ปี 2554

หน่วย : ร้อยละ

ระดับการศึกษาที่จบ	อัตราการมีงานทำ (%)	
	ชาย	หญิง
มัธยมศึกษาตอนต้น	32.6	33.1
มัธยมศึกษาตอนปลาย	28	28
ปวช.	39.5	39
ปวส. / อนุปริญญา	44.5	44
ปริญญาตรี	86.3	87.5
ปริญญาโท	100	100

ที่มา : ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน(PMANP) กระทรวงแรงงาน

4.2 ผลการสำรวจข้อมูลอุปทานแรงงานในเชิงคุณภาพ

ในการประเมินอุปทานผู้จบการศึกษาเชิงคุณภาพ ครอบคลุมหลายประเด็น คือ หลักสูตรเปลี่ยนแปลงเหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียนมากน้อยเพียงใด มีการปรับปรุงหลักสูตรบ่อยครั้งเพียงใด การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรนั้นอยู่บนพื้นฐานของข้อมูลของฝ่ายต้องการแรงงานหรือไม่ และการที่จะเพิ่มพูนคุณภาพการศึกษาได้เปิดโอกาสให้ภาคเอกชนมีส่วนร่วมมากน้อยเพียงใด นอกจากนี้แล้วยังนำเสนอรายละเอียดเกี่ยวกับความพร้อมของสถานศึกษา เช่น บุคลากร สื่อการสอน อุปกรณ์ และการฝึกงาน เป็นต้น

1) หลักสูตรการศึกษา

จากการสอบถามสถานศึกษาตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นขึ้นไปในจังหวัดหนองบัวลำภูพบว่า ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นกว่าครึ่งหนึ่ง คือ ร้อยละ 63.33 มีความเห็นว่าหลักสูตรการเรียนการสอนที่ใช้อยู่ปัจจุบันนั้นค่อนข้างเหมาะสมแล้ว และในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ร้อยละ 60 เห็นว่าเหมาะสมมาก

ในระดับอาชีวศึกษาสถานศึกษาส่วนใหญ่ ร้อยละ 100 ในระดับ ปวช. และร้อยละ 100ในระดับ ปวส. เห็นว่าหลักสูตรที่ใช้อยู่เหมาะสมมาก ส่วนระดับอุดมศึกษา สถานศึกษาที่เปิดสอนระดับปริญญาตรีระดับปริญญาโท และระดับปริญญาเอก ส่วนใหญ่มีความเห็นว่าหลักสูตรการเรียนการสอนที่ใช้อยู่มีความเหมาะสมมากในสัดส่วนเท่ากัน คือ ร้อยละ 100 (ตารางที่ 27)

ตารางที่ 27 ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาเกี่ยวกับความเหมาะสมของหลักสูตรการเรียนการสอนที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน จำแนกตามระดับการศึกษา

หน่วย : แห่ง

ระดับการศึกษา	ความเหมาะสมของหลักสูตร (จำนวนสถานศึกษา)					
	ไม่เหมาะสม	ร้อยละ	ค่อนข้างเหมาะสม	ร้อยละ	เหมาะสมมาก	ร้อยละ
มัธยมศึกษาตอนต้น	1	1.67	38	63.33	21	35.00
มัธยมศึกษาตอนปลาย	-	-	4	40.00	6	60.00
ปวช.	-	-	-	-	2	100
ปวส. / อนุปริญญา	-	-	-	-	2	100
ปริญญาตรี	-	-	-	-	4	100
ปริญญาโท	-	-	-	-	1	100
ปริญญาเอก	-	-	-	-	1	100

ที่มา : ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน(PMANP)กระทรวงแรงงาน

การปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา พบว่า สถานศึกษาส่วนใหญ่ในทุกระดับเคยทำการปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาใหม่ (ตารางที่ 28)

ตารางที่ 28 การปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอนในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา

หน่วย : แห่ง

ระดับการศึกษา	การปรับปรุงหลักสูตร (จำนวนสถานศึกษา)			
	ไม่เคยปรับปรุง	ร้อยละ	เคยปรับปรุง	ร้อยละ
มัธยมศึกษาตอนต้น	2	3.33	58	96.66
มัธยมศึกษาตอนปลาย	-	-	10	100
ปวช.	-	-	2	100
ปวส. / อนุปริญญา	-	-	2	100
ปริญญาตรี	-	-	4	100
ปริญญาโท	-	-	1	100
ปริญญาเอก	-	-	1	100
ผลรวม	2	2.5	78	97.5

ที่มา : ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน(PMANP)กระทรวงแรงงาน

สำหรับวิธีการในการปรับปรุงหลักสูตร พบว่า สถานศึกษาส่วนใหญ่ในระดับมัธยมศึกษา มีการขอความร่วมมือจากภาคเอกชนในการปรับปรุงหลักสูตร (ตารางที่29)

ส่วนสาเหตุสำคัญของการปรับปรุงหลักสูตร พบว่า ในระดับมัธยมศึกษาจะปรับปรุงหลักสูตรตามนโยบายต้นสังกัด สำหรับในระดับอาชีวศึกษาและระดับอุดมศึกษาจะปรับปรุงหลักสูตรตามนโยบายต้นสังกัด และตามความต้องการของตลาดแรงงาน สำหรับในระดับ ป.โท และ ป.เอก จะปรับปรุงหลักสูตรตามความต้องการของตลาดแรงงาน

ตารางที่29 การขอความร่วมมือจากผู้ประกอบการ/ภาคเอกชน ในการปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาในช่วงระยะเวลา 5 ปีที่ผ่านมา และสาเหตุของการปรับปรุงหลักสูตร

หน่วย : แห่ง

ระดับการศึกษา	การขอความร่วมมือ (จำนวนสถานศึกษา)				สาเหตุของการปรับปรุงหลักสูตร (จำนวนสถานศึกษา)					
	มีการขอความร่วมมือ	ร้อยละ	ไม่มีการขอความร่วมมือ	ร้อยละ	ตามนโยบายต้นสังกัด	ร้อยละ	ตามนโยบายผู้บริหาร	ร้อยละ	ความต้องการตลาดแรงงาน	ร้อยละ
มัธยมศึกษาตอนต้น	34	56.67	26	43.33	55	91.67	2	3.33	3	5.00
มัธยมศึกษาตอนปลาย	5	50.00	5	50.00	9	90.00	-	-	1	10.00
ปวช.	2	100	-	-	1	50.00	-	-	1	50.00
ปวส. / อนุปริญญา	2	100	-	-	1	50.00	-	-	1	50.00
ปริญญาตรี	2	50.00	2	50.00	3	75.00	-	-	1	25.00
ปริญญาโท	1	100	-	-	-	-	-	-	1	100
ปริญญาเอก	1	100	-	-	-	-	-	-	1	100

ที่มา : ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนาฯ ก้าวถึงคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

2) ความพร้อมของสถานศึกษา

(1) บุคลากร

สถานศึกษาส่วนใหญ่ในระดับมัธยมศึกษายังมีปัญหาเรื่องความเพียงพอของบุคลากร โดยเฉพาะระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 46.67 ที่บุคลากรไม่เพียงพอ (ไม่เพียงพอและขาดคุณภาพร้อยละ 10.00 ไม่เพียงพอแต่มีคุณภาพ ร้อยละ 36.67)

ระดับอาชีวศึกษา มีบุคลากรที่มีคุณภาพร้อยละ 100 โดยในระดับ ปวช. ร้อยละ 50 ของสถานศึกษา มีบุคลากรไม่เพียงพอ ส่วนในระดับ ปวส.มีบุคลากรเพียงพอ

ในระดับอุดมศึกษา สถานศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ 75 มีบุคลากรเพียงพอและมีคุณภาพ (ตารางที่ 30)

สำหรับสาเหตุสำคัญของสถานศึกษาที่มีปัญหาบุคลากรไม่เพียงพอ นั้น ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นส่วนใหญ่ ร้อยละ 83.33 และระดับมัธยมศึกษาตอนปลายร้อยละ 60 มีสาเหตุมาจากการขาดอิสระในการคัดเลือกบุคลากร ส่วนในระดับอาชีวศึกษาและอุดมศึกษา สาเหตุที่สำคัญที่สุดที่ทำให้บุคลากรไม่เพียงพอ ได้แก่ การที่ผลตอบแทนไม่จูงใจผู้ที่มีความสามารถให้เข้ามาทำงานและขาดอิสระในการคัดบุคลากร (ตารางที่ 31)

ตารางที่30 ความเพียงพอของบุคลากรในสถานศึกษาระดับต่าง ๆ

หน่วย : แห่ง

ระดับการศึกษา	การขาดแคลนบุคลากร (จำนวนสถานศึกษา)							
	ไม่เพียงพอและขาดคุณภาพ	ร้อยละ	ไม่เพียงพอแต่มีคุณภาพ	ร้อยละ	เพียงพอแต่ขาดคุณภาพ	ร้อยละ	เพียงพอและมีคุณภาพ	ร้อยละ
มัธยมศึกษาตอนต้น	6	10.00	22	36.67	8	13.33	24	40.00
มัธยมศึกษาตอนปลาย	-	-	6	60.00	-	-	4	40.00
ปวช.	-	-	1	50.00	-	-	1	50.00

ระดับการศึกษา	การขาดแคลนบุคลากร (จำนวนสถานศึกษา)							
	ไม่เพียงพอและขาดคุณภาพ	ร้อยละ	ไม่เพียงพอแต่มีคุณภาพ	ร้อยละ	เพียงพอแต่ขาดคุณภาพ	ร้อยละ	เพียงพอและมีคุณภาพ	ร้อยละ
ปวส. / อนุปริญญา	-	-	-	-	-	-	2	100
ปริญญาตรี	-	-	-	-	1	25.00	3	75.00
ปริญญาโท	-	-	-	-	-	-	1	100
ปริญญาเอก	-	-	-	-	-	-	1	100

ที่มา : ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

ตารางที่ 31 สาเหตุสำคัญของความไม่เพียงพอของบุคลากรในสถานศึกษาระดับต่าง ๆ

หน่วย : แห่ง

ระดับการศึกษา	สาเหตุ (จำนวนสถานศึกษา)					
	ขาดอิสระในการคัดเลือกบุคลากร	ร้อยละ	ผลตอบแทนไม่จูงใจผู้ที่มีความสามารถ	ร้อยละ	อื่นๆ	ร้อยละ
มัธยมศึกษาตอนต้น	50	83.34	5	8.33	5	8.33
มัธยมศึกษาตอนปลาย	6	60.00	1	10.00	3	30.00
ปวช.	1	50.00	1	50.00	-	-
ปวส. / อนุปริญญา	1	50.00	1	50.00	-	-
ปริญญาตรี	4	100	-	-	-	-
ปริญญาโท	1	100	-	-	-	-
ปริญญาเอก	1	100	-	-	-	-

ที่มา : ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

(2) สื่อและอุปกรณ์

สถานศึกษาในระดับมัธยมศึกษาส่วนใหญ่มีความเพียงพอของสื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน โดยในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีสถานศึกษาที่มีปัญหาความไม่เพียงพอของสื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการเรียนการสอนมีเพียงร้อยละ 26.67 และระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีสถานศึกษาร้อยละ 20 ที่มีปัญหา

ในระดับอาชีวศึกษาและระดับอุดมศึกษา พบว่าสถานศึกษาร้อยละ 100 มีปัญหาสื่อและอุปกรณ์ไม่เพียงพอ (ตารางที่ 32)

ตารางที่ 32 ความเพียงพอของสื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ในการสอน

หน่วย : แห่ง

ระดับการศึกษา	ความเพียงพอของสื่อและอุปกรณ์ (จำนวนสถานศึกษา)			
	เพียงพอ	ร้อยละ	ไม่เพียงพอ	ร้อยละ
มัธยมศึกษาตอนต้น	44	73.33	16	26.67
มัธยมศึกษาตอนปลาย	8	80.00	2	20.00
ปวช.	-	-	2	100
ปวส. / อนุปริญญา	-	-	2	100
ปริญญาตรี	-	-	4	100
ปริญญาโท	-	-	1	100
ปริญญาเอก	-	-	1	100

ที่มา : ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

หมายเหตุ สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ในการสอน เช่น สื่อสิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ สื่อฯ อุปกรณ์ช่าง

สาเหตุสำคัญที่สุดที่ทำให้สถานศึกษามีปัญหาความไม่เพียงพอของสื่อและอุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอน ได้แก่ การขาดงบประมาณ (ตารางที่ 33)

สำนักงานแรงงานจังหวัดหนองบัวลำภู

ตารางที่ 33 สาเหตุที่สำคัญของความไม่เพียงพอด้านสื่ออุปกรณ์ในการสอนของสถานศึกษาระดับต่าง ๆ

หน่วย : แห่ง

ระดับการศึกษา	สาเหตุของความไม่เพียงพอด้านสื่ออุปกรณ์ในการสอน (จำนวนสถานศึกษา)					
	ขาดงบประมาณ	ร้อยละ	ขาดความชำนาญในการใช้	ร้อยละ	อื่นๆ	ร้อยละ
มัธยมศึกษาตอนต้น	51	85.00	7	11.67	2	3.33
มัธยมศึกษาตอนปลาย	9	90.00	0	0.00	1	10.00
ปวช.	2	100.00	0	0.00	0	0.00
ปวส. / อนุปริญญา	2	100.00	0	0.00	0	0.00
ปริญญาตรี	4	100.00	0	0.00	0	0.00
ปริญญาโท	1	100.00	0	0.00	0	0.00
ปริญญาเอก	1	100.00	0	0.00	0	0.00

ที่มา : ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

3) ความร่วมมือระหว่างสถานศึกษากับภาคเอกชน

(1) การขอความร่วมมือกับผู้ประกอบการ

จากการสอบถามผู้บริหารสถานศึกษา พบว่า สถานศึกษาในระดับอุดมศึกษาส่วนใหญ่มีการขอความร่วมมือจากผู้ประกอบการ/สถานประกอบการที่เกี่ยวข้อง หรือมีประสบการณ์ตรงมาเป็นผู้บรรยายพิเศษหรืออาจารย์พิเศษ โดยเฉพาะในระดับปริญญาโท มีการขอความร่วมมือกับภาคเอกชนมากถึงร้อยละ 100 ส่วนในระดับอาชีวศึกษาไม่ได้ขอความร่วมมือจากผู้ประกอบการมาเป็นผู้บรรยายพิเศษ (ตารางที่ 34)

ตารางที่ 34 การขอความร่วมมือกับผู้ประกอบการมาเป็นผู้บรรยายพิเศษ

หน่วย : แห่ง

ระดับการศึกษา	การขอความร่วมมือ (จำนวนสถานศึกษา)			
	ไม่มี	ร้อยละ	มี	ร้อยละ
มัธยมศึกษาตอนต้น	35	58.33	25	41.67
มัธยมศึกษาตอนปลาย	9	90.00	1	10.00
ปวช.	2	100.00	-	-
ปวส. / อนุปริญญา	2	100.00	-	-
ปริญญาตรี	3	75.00	1	25.00
ปริญญาโท	-	-	1	100.00
ปริญญาเอก	-	-	-	-

ที่มา : ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

(2) โครงการขอความร่วมมือกับหน่วยงาน/สถานประกอบการเพื่อให้นักศึกษาเข้าไปฝึกงาน

ระหว่างเรียน

สถานศึกษาส่วนใหญ่ในระดับ ปวช. และ ปวส./อนุปริญญา มีโครงการขอความร่วมมือกับหน่วยงานและ/หรือสถานประกอบการเพื่อให้นักศึกษาเข้าไปฝึกงานระหว่างเรียน มากถึงร้อยละ 100 (ตารางที่ 35)

ตารางที่ 35 โครงการขอความร่วมมือกับหน่วยงานเพื่อให้นักศึกษาเข้าไปฝึกงาน

หน่วย : แห่ง

ระดับการศึกษา	โครงการขอความร่วมมือ (จำนวนสถานศึกษา)			
	ไม่มี	ร้อยละ	มี	ร้อยละ
มัธยมศึกษาตอนต้น	43	71.67	17	28.33
มัธยมศึกษาตอนปลาย	7	70.00	3	30.00

ระดับการศึกษา	โครงการขอความร่วมมือ (จำนวนสถานศึกษา)			
	ไม่มี	ร้อยละ	มี	ร้อยละ
ปวช.	-	-	2	100
ปวส. / อนุปริญญา	-	-	2	100
ปริญญาตรี	1	25.00	3	75.00
ปริญญาโท	1	100	-	-
ปริญญาเอก	-	-	-	-

ที่มา : ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

4) แนวโน้มการพัฒนาด้านการผลิตบุคลากรของสถาบันการศึกษา

(1) นโยบาย

จากการสอบถามผู้บริหารสถานศึกษา พบว่าสถานศึกษาส่วนใหญ่มีนโยบายการเพิ่มจำนวนนักศึกษา โดยเฉพาะในระดับ ปวช. ปวส./อนุปริญญา ปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก มีสถานศึกษาที่มีนโยบายเพิ่มจำนวนนักศึกษา ร้อยละ 100 (ตารางที่ 36)

ตารางที่ 36 นโยบายการเพิ่มหรือลดจำนวนนักศึกษา

หน่วย : แห่ง

ระดับการศึกษา	นโยบายเพิ่ม / ลดจำนวนนักศึกษา					
	ไม่มีนโยบาย	ร้อยละ	มีนโยบายเพิ่มจำนวนนักศึกษา	ร้อยละ	มีนโยบายลดจำนวนนักศึกษา	ร้อยละ
มัธยมศึกษาตอนต้น	21	35.59	38	64.41	1	1.69
มัธยมศึกษาตอนปลาย	2	20.22	7	77.78	1	11.11
ปวช.	-	-	2	100.00	-	-
ปวส. / อนุปริญญา	-	-	2	100.00	-	-
ปริญญาตรี	-	-	4	100.00	-	-
ปริญญาโท	-	-	1	100.00	-	-
ปริญญาเอก	-	-	-	-	-	-

ที่มา : ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

ในส่วนของนโยบายการเพิ่มสาขาหรือคณะที่สอนนั้น สถานศึกษาส่วนใหญ่ในระดับมัธยมศึกษา มีนโยบายเพิ่มสาขาที่สอน ในขณะที่สถานศึกษาระดับอาชีวศึกษาร้อยละ 50 มีนโยบายเพิ่มสาขาที่สอน ส่วนระดับอุดมศึกษาไม่มีนโยบายดังกล่าว (ตารางที่ 37)

ตารางที่ 37 นโยบายเพิ่มสาขา/คณะที่สอน

หน่วย : แห่ง

ระดับการศึกษา	นโยบายเพิ่มสาขา/คณะ			
	ไม่มีนโยบาย	ร้อยละ	มีนโยบาย	ร้อยละ
มัธยมศึกษาตอนต้น	13	21.67	47	78.33
มัธยมศึกษาตอนปลาย	4	40.00	6	60.00
ปวช.	1	50.00	1	50.00
ปวส. / อนุปริญญา	1	50.00	1	50.00
ปริญญาตรี	4	100.00	-	-
ปริญญาโท	1	100.00	-	-
ปริญญาเอก	1	100.00	-	-

ที่มา : ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

(2) ปัจจัยสำคัญที่สุดที่ใช้ในการพิจารณาเพื่อพัฒนาด้านการผลิตบุคลากร

จากการสอบถามผู้บริหารสถานศึกษาในแต่ละระดับ พบว่าในสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษา ปัจจัยสำคัญที่สุดที่ใช้ในการพิจารณาเพื่อพัฒนาด้านการผลิตบุคลากร ได้แก่ นโยบายภาครัฐ/ต้นสังกัด ส่วนระดับ อาชีวศึกษาปัจจัยที่สำคัญที่สุดที่สถานศึกษาส่วนใหญ่ใช้พิจารณา ได้แก่ ความต้องการตลาดแรงงาน ในขณะที่ ระดับอุดมศึกษาปัจจัยที่สำคัญ ได้แก่ มาตรฐานการศึกษา และตลาดแรงงาน (ตารางที่ 38)

ตารางที่ 38 ปัจจัยสำคัญที่สุดที่ใช้ในการพิจารณาเพื่อพัฒนาด้านการผลิตบุคลากร

หน่วย : ร้อยละ

ระดับการศึกษา	ปัจจัยสำคัญที่สุดที่ใช้พิจารณา						อื่นๆ
	นโยบายภาครัฐ/ ต้นสังกัด		ความต้องการ ตลาดแรงงาน		มาตรฐานการศึกษา		
	แห่ง	ร้อยละ	แห่ง	ร้อยละ	แห่ง	ร้อยละ	
มัธยมศึกษาตอนต้น	45	75	3	5	12	20	-
มัธยมศึกษาตอนปลาย	7	70	1	10	2	20	-
ปวช.	-	-	2	100	-	-	-
ปวส. / อนุปริญญา	-	-	2	100	-	-	-
ปริญญาตรี	1	25	2	50	1	25	-
ปริญญาโท	-	-	1	100	-	-	-
ปริญญาเอก	-	-	-	-	-	-	-

ที่มา : ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน